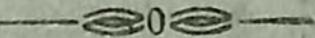

ക്രോമാർക്കൾ.

സമക്കിൽ

ശ്രീ. നാരായണപുണികൾ പി.എ.

സംസ്കാരജ്ഞൻ, തിരവന്ത്രപുരം.

പ്രസാരകൾ

കളക്കന്ത്ര റാമൻമേനോൻ,

[ചക്രപത്രകാണം.]

പി. ഷുക്രബിഡ്സ്റ്റ്,

ശ്വന്തപുരം.

1100

[വില നം. 6]

അക്കാദിക്കാരിൻറെയോ പ്രകാശക്കാർക്കായോ ദിപ്പില്ലാത്ത
പ്രസ്താവനയിൽനിന്നും ചുമതലയിൽനിന്നും വ്യാഖ്യാനിക്കിയാണ്.

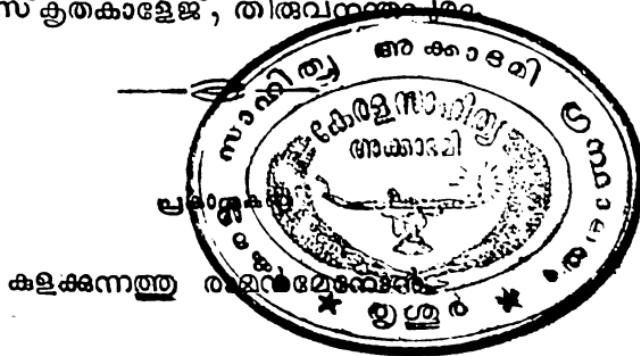
പ്രേമാത്മകഹം.

— :o: —

റ നമകത്താ,

ആരാധനാപ്രശ്നിപ്രകാൾ ബി.എ.

സംസ്കൃതകാളേജ്, തിരവന്ത്രം.

ബി. വി. ബുക്കഡിഫ്രോ

തിരവന്ത്രപുരം.

[പക്ഷപ്രകാൾ]

[വിലാ അംഗ ശ്രീ

ശ്രീ ദക്ഷത്വാവിഭാഗം പ്രകാശകാൻഡായം ദിവ്യാല്ലാക ആണി
വ്യാജക്കിംഗ്റിതമംകനം.

திதவந்தபூரம்

எவி. வி. ஸுகஷயினேபுா புத்தகாச்சவெள்ளி

திதவந்தபூரம்

“கமலாலய” அண்ணித் தொழுதிட்டம்.

கொங்பதிழு—காண்பி 100.

மூ. 100.

മുവവുർ

മലയാളഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ സർത്തനുസ്പതം കൊള്ളായ കൃതികളാണ് ഉണ്ടാവുണ്ടതെന്നും, മറ്റൊരു നാഡിഷയത്തിലോ തഴക്കവും പഴക്കവും സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള അനുള്ളക്കളില്ലാം തല്ലിഭാവ്യാപാരത്തിൽ നിന്നും വിരുദ്ധിക്കേണ്ടതാണെന്നും ഭാഷാഭിമാനികൾ ശരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു് ബുദ്ധിയ കവികളുടെയും മീററ്റ് ലിങ്കി നേര (Maeter lineck) ബീയാററിസ് എന്ന നാടകത്തെ അനുകരിച്ച രഹിച്ച ഇന്ന ദലുകാവുത്തെ സജ്ജനാസമക്ഷം അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനും അല്ലെങ്കിലും ഭേദമില്ലെന്നില്ല. എക്കിലും ഭാഷാത്താങ്ങളുടെ അതവയ്ക്കും ഒരുക്കാലത്തും ഉംഗ്രമനോന്നുവും മായ ഒരു ഭാഷയിൽ അസൂച്ചിച്ചുപോകയില്ലെന്ന വാദിക്കു നാവകും ഇതു നാട്ടിൽ ധാരാളമുണ്ടാണെന്നുള്ള സംഗതി അല്ലെങ്കിലും ബൈദ്യുതത്തിനു വഴിത്തുനണ്ടു്. എന്നമാത്രമല്ല, ലോകത്തിലും ഒരു ജനമണ്ണയലക്ഷണാഖ്യാം ഫില പ്രത്യേക ഉപാധികരണേ അത്രവിച്ചു വേർപ്പിരിഞ്ഞു താമസിക്കുന്നവനുവരികിലും, സാഹിത്യം ഒന്നിനും മാത്രം സാർജനീന്തപ്രമാണ്ടതിനാൽ, ഒരു ഭാഷയിലുള്ള ഉത്തമകാര്യങ്ങളേ ഇതരഭാഷകളിലേയും ഭാഷാത്തരം ചെയ്യുതെ നിലുത്തിയില്ല. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട്, മറ്റു ഭാഷകൾക്ക് ഉൽക്കുചുംതിനേ വഴിയുള്ളിട്ടുണ്ട്.

ഈ ലഘുകാവുത്തിനേര മുലം കവിലോകത്തിലെ മഹാകവികളുടെ കുട്ടത്തിൽ അന്തുനാതമായ ഒരു സ്ഥാനത്തിന് അർഹനാക്കുന്നു. മിക്ക ഭാഷകളിലും അദ്ദേഹത്തിനേര കൃതികൾ താഴെ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. മി.എം.ഭാഷ്യിൻ ഉ

ഞായ ഒരു തശ്ജമ വായിച്ചുപോശാൻ അതിനെ മാത്രം ഷയിലേയ്ക്കും സംകുമിപ്പിക്കണമെന്ന് എന്നിക്കു് ഒരു ആളു മാം ജനിച്ചതു്. നാടകീയകലയുടെ പരിപൂർണ്ണത മീററൽ ലി കിന്റെ ഏല്പാ നാടകങ്ങളിലും കാഞ്ചാനബേജകിലും, അതു് ഇരു ഗുഹത്തിന്റെ മുലത്തിലെന്നൊന്നും മരവാനീലും അതു വിശദമായി പ്രകാശിക്കുന്നില്ല. ആതു വിസ്താരകമായ ഇംഗ്ലീഷ് മാരുപ്പുമാണു് ഇരു ചെറുക്കമകാണ്ടു് കുവി ഉണ്ടായ വിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ഈ ഭാഷാനവാദത്തെ മലയാളികൾ വിശദമായി യോട്ടക്കുടി സ്വീകരിച്ചു് ആരംഭിക്കുന്ന പക്ഷം മീററൽ ലിങ്കി കുറ മററ ചില നാടകങ്ങൾ കുടി അചിരേണ പ്രസിദ്ധീ കരിക്കാമെന്ന വിചാരിക്കുന്നു.

എന്നു്, ഗുഹകത്താ.

ദ്രോതകവാടം

—:0: —

രന്നം അർക്കം

—(o)—

(സ്ഥാനം:—ഓഗീരമധിയുടെ തടത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന അന്നപൂജ്ഞപ്രസ്തുതിക്ഷേത്രത്തിന്റെ തൈക്കണ്ണാഗ ത്രംജി പരിശാരികാസഭനം.)

(സമയം രാത്രി:—ദേവിക്ഷേത്രത്തിൽ ദീപം ജ്വലിച്ച കൊണ്ടിരിക്കയും, കമല നിശ്ചലപ്രശ്നം ദേവിവിനു മാത്രം കിണക്കിക്കൊണ്ട് നില്ക്കുന്നും ചെയ്യുന്നു.)

കമല:—“ദേവി! കടാക്കിക്കണോ! മുർഖുലവിന്തയായ ഈ അഗ്രതിയിൽ കനിബു തോന്നണോ! തൊൻ മുഖ്മാർദ്ദം ചാരിനിയാണെന്ന് എനിക്കു തന്നെ അറിയാം. പ ക്ഷേഷ നന്നിനും എനിക്കു ശക്തിയില്ല! അദ്ദേഹം ഈ നു വരും. തീപ്രയായി ഹന്ന വരാതിരിക്കുന്നില്ല. അ ഭ്രഹ്മത്തിനോട് തൊൻ എന്തു പറയേണ്ടു? അന്ന പൂജ്ഞപ്രസ്തുതി! എനിക്ക് ഒന്നും പറവാനുള്ള ശക്ത യില്ല; അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോഗതി എന്താണെന്ന് എനിക്ക് അറിഞ്ഞുകൂട്ട. ഒസ്ത്രയക്കണ്ണുമായ നേരു ക്ഷേമായും എന്നെ അദ്ദേഹം പലപ്പോഴും നോക്കുന്ന തു തൊൻ കണ്ണിട്ടുണ്ട്. എനിക്കോ? എന്തല്ലോ വന്നകുട്ടമെന്ന് എനിക്കുതന്നേ നിശ്ചയമില്ല. അദ്ദേ മാത്രത്തിന്റെ മുഖത്തു നേമമയ്ക്കുന്നും നോക്കുന്നതിനു

ചോലും എനിക്ക തല്ലാലും ദെയൽം ഉണ്ടാകന്നില്ല. ക്ഷണങ്ങരതേതയ്ക്ക്” ഫവി! തൊൻ നിന്നെങ്കുട്ടി മറ നുഴോക്കും. എതാനം ദിവസങ്ങൾക്കു മുമ്പ് തൊൻ നേരം അറിഞ്ഞതിങ്കില്ല. ഇപ്പോഴാക്കട്ട, എന്നർ എദയം ക്രടക്കുടെ ചഭവലമായിഡിവിക്കും. എന്നെന്ന ഒരു അജ്ഞാതമായ വേദന അദ്ദേഹത്തിനെ സംബന്ധി പീഡിപ്പിക്കുണ്ടാണെന്ന തോന്നും. എനിക്ക് ആരോഗ്യം നും ചോദിക്കുന്നു പാരാദോ താണി തില്ല. എന്നർ മനസ്പിധയെ തൊൻ നിന്നെ മാത്രം അറിവിക്കും. വേരു ആരോഗ്യം പറയുക? എല്ലാം തൊൻ ഉള്ളിൽ തുക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഇതിനെ മുരീകരിക്കുംമെന്നുള്ള അതു വും എനിക്കില്ല. ഇതു ഭിവഭാവം എദയത്തിലിരുന്നു ക്രമേണ സുഖരമായി പരിണമിക്കും. അമോ! എന്നെന്നാൽ സുഖം! എത്ര തിരുമായ വേദന!”

“ഈതു് പ്രേമമാണെന്നാണു് അദ്ദേഹം പറയുന്നതു്. ഇതാണോ പ്രേമം? ഇതു് ചാപാ! കേവലം ചുവാസ നയുടെ പരിണാതപ്രവലം. എന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ ഇതു് ചുവാസനാപ്രലമാണോ? അദ്ദേഹത്തിനെ സഭാപി നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനു് എന്നർ എദയം കാംക്ഷിക്കും. പക്ഷേ അങ്ങനെ ചെയ്യേണ്ടാൽ എനിക്ക ലഭജ—എന്നോ ഒരു സങ്കാചം ഉണ്ടാവാൻ ണ്ണതാനും. ഇതിനെ പ്രേമമെന്നു പറയാമോ? ഇവിടം വിട്ടു് മുറഞ്ഞിയാൽ അദ്ദേഹം എന്നു വിവാഹം ചെയ്യാമെന്നു വാദാനും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുരിവായ ഒരു പുരോധമിത്രൻ വന്നു് തെങ്ങാളെ മുരിവായും ജമജമാനരത്തിൽപ്പോലും അഴിയാത്ത

വിധത്തിൽ വിവാഹരൂപവലയാൽ ബന്ധിക്കമത്തു-
പാപത്തിന് വലുതായ ആക്ഷണ്യശക്തിയുണ്ടനോ വിശ്വാസന ഭർത്തിരോധമാണെന്നോ എന്ന് കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിൻറെ വലയിൽ കട്ടണ്ണിയാൽ പിന്ന സ്രീക്കു് ധമ്മത്തിൽ ബുദ്ധി സ്ഥിരമായി നിൽക്കുവാൻ പുതിയശാസ്ത്ര സഭാ സ്രീകുളെ ക്വപമത്തിലേയുള്ള നാഡിക്കാൻ പ്രയതിക്കുന്നവരാണ്. പക്ഷേ അദ്ദേഹം ആ ശ്രദ്ധ ആ ക്രമത്തിലുണ്ടോ? ഒവി! അദ്ദേഹം അതു നീചനല്ലെന്ന നിന്നക്കരിയാമണ്ണോ? തീരെ കുടിയായി അന്ന കാലത്തു് എന്ന് കരിക്കൽ ഉല്ലാനത്തിൽ തുഡി ചുവക്കാണ്ടിങ്ങനു. അദ്ദേഹം കരെ പുജ്ഞങ്ങൾ ഇരു ത്രഞ്ഞകൊണ്ട് വന്നു. എന്ന് ഒരു ചിത്രം ശ്രദ്ധാന്വേഷണത്തെ പി കിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ മൃഗകിയിരിക്കുന്നതായിരുന്നു. സു തുണ്ണ് അംഗൂഢിക്കാണ്ടി. പ്രത്യേകിംഭവി എന്തോ ചീ എത്തിൽ ആശാനത്തുപോലെ ഗംഗീരഭാവം കൈകൊണ്ടുണ്ട്. വസന്തപവനൻ നവമായി വികസിച്ച പുജ്ഞ അന്തിരം പരിമുഖത്തെ വഹിച്ചുകൊണ്ട് എന്തോ അംഗൂഢഞ്ഞേവതയുടെ ഉപാസന ശുശ്രൂ൦നോ, ഭ്രമി മു തൽ ആകാശംവരെ ഭേദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷി കരി മധുരവും അസ്പർജ്ജവുമായ സപ്രത്തിൽ എന്തോ ആ അംഗൂഢഞ്ഞേവതയെപ്പറ്റി സുതിഗാനം ചെ യുന്നണായിരുന്നു. ഭ്രമിംഭവി തുഡിവിഹിനയായ് ചുമ ഞതതിനാൽ ലഭജിതയായിട്ടു് തന്നെ അംഗങ്ങളെ അനധകാരപടത്തായ മരച്ചുതുടങ്ങി. ആ സമയത്തു് ഇതു മാതിരിയുള്ള സങ്കാചമോ, ലഭജയോ, ഭയമോ, ചിന്തയോ എന്നു എന്നെ ബാധിച്ചില്ല. ഒവി! നി എൻ്റെ ആത്മത്തിൽ വന്നതിനുശേഷം എന്ന് ആ ദ്രോമത്തിനെ മറന്നു കൂളിത്തുകൂടിലും, എന്തെങ്കിലും

കൂരണ്ടതാൽ തൊൻ നിരസാധയായിത്തീരാനിവ ന അവസരങ്ങളിലുംകൈ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധം എൻ്റെ സ്ഥൂതിപമത്തിൽ ഉണ്ടിച്ചുപോജാറണ്ട്. ജഗദാഖിക്കേ! അദ്ദേഹം നീചനല്ല! അദ്ദേഹത്തി ന്റെ നേതൃത്വം ശിത്രക്കളുടെ നേതൃത്വത്തിനു സമാനമാണ്. അതു കോമളിമയും മാധുരിയും നിർദ്ദേശവും അതിനണ്ട്. അദ്ദേഹം നീചനാവുകയോ? ഇന്നലെ അദ്ദേഹം ഇവിടെ വന്ന് നിന്നൊ കേതിപ്പുവും നമ സ്ഫോട്ടിച്ചല്ലോ. നീചനാണെങ്കിൽ നിനക്കരിയാമ ല്ലോ!”

“ഇങ്ങനെ ഒക്കെ അണണക്കിലും നിന്നൊ വിട്ട്, നിന്തു മടക്കിയിൽ നിന്നിരക്കി; മുരൈ പോവുന്നതിന് എന്നിക്കേ ഇഷ്ടമില്ല. ഈ ഭംഗയായ എന്നൊ നിന്റെ ദിവ്യസ നന്നിയിക്കിയിൽ നിന്ന് അകററിക്കൊണ്ട് പോവാനാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രമം. അംഖിക്കേ! തൊൻ നേരം മരച്ചവയ്ക്കാമെന്ന വിചാരിക്കൊണ്ടില്ല. എല്ലാം തുറ നു പരഞ്ഞുകളുംയാം. അമവാ എന്തിനു മരയ്ക്കുന്നു? പ്രിയപ്പെട്ട ജഗദജനനി! എൻ്റെ സ്ഥിതി വലിയ പരാജയലിലാണ്. തൊൻ അദ്ദേഹത്തിനോടുകൂടി പോകാത്തപക്ഷം അദ്ദേഹം ആത്മഹത്യചരയുമെന്ന പരഞ്ഞതിരിക്കുന്നു. എന്നിക്കുവേണ്ടി—ഈ ഭാഗ്യ ഹീനയ്ക്കുവേണ്ടി, ആ ദോഗ്രപ്പത്തിനു തന്റെ ജീവനെ കൈവിട്ടുമരഞ്ഞാം! ഇങ്ങനെ പലപ്പോഴും സംഭവിക്കാറെന്നുണ്ടോ തൊൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ നിലയിൽ ഒവി! തൊൻ എന്തൊണ്ടു ചെയ്യുണ്ടതു്? എന്നിക്കേ നേരം അറിഞ്ഞുകൂടാം. അമമതനൊ രക്ഷിക്കുന്നും. നീ തന്നെ എന്നിക്കു കത്തവും ഉപദേശിച്ചതരുണ്ടോ.

ഹാ! ദേവി! ഒരു വാക്ക്—കന്നെ കയ്യവാക്ക് മാത്രം പാശ്ചാത്യാൽ മതി. എന്നാൽ തൊൻ ഓപാവുകയില്ലെ സംസാരവ്യാധി അദ്ധ്യത്തുകളിലോ വേണ്ടി തൊൻ നിന്റെ ആത്മാക്ഷത്തെ വിട്ടാതെ ഇരുന്നുകൊഴിിയാം. “നീ പാചിയാണ്. നിന്റെ ഉല്ലുമം സാധ്യവല്ല” ഈ മാത്രം പഠാത്താൽ മതിയാഥും—പിന്നീട് വരുന്നതു വരെട്ടെ. എന്നുവന്നാലും തൊൻ നിന്നെ വിട്ടുപോകയില്ല. നാലു കൊല്ലിത്തിനു മുമ്പ്, തൊൻ കൈവരി ചു ഇരു സേവാലുത്തത്തിനു തീച്ച്ചയായും അംഗാ വരുത്തുകയില്ല. എങ്കയത്തിന്റെ ഈ മലിനവാസനവു ഇരു ദൗർഖ്യവല്ലതെ, തൊൻ നിന്നേറ്റും അകററിക്കു ഇയാം.

(വെളിയിൽ കാലടിയുടെ ശബ്ദം)

ദേവി:—“അതാണ് അദ്ദേഹം വന്നുകഴിഞ്ഞതു. ആ കാലടിരുണ്ടാ അദ്ദേഹത്തിന്റെതാണ്. നീ കെട്ടിപ്പേ? ദേവി! എന്നുകൊണ്ടാട്ടുപോകാനായി അദ്ദേഹം വന്നുകഴിഞ്ഞതു. നിന്റെ ഭാസിയായ ഇരു അഗ്രത്തിക്കെ പാപിയാഡിത്തിരാൻ നീ അനുഭവിക്കുന്നുനാണ് എന്തു പ്രശ്നവിശ്വാസം. ഒരു വാക്കുപാരുമ്പുണ്ടോ. ഇതു് പാപമാണെന്നാൽ ഒരു വാക്ക്—തൊൻ തിന്റുച്ചയായും ഓപാവുകയില്ലെ”.

(വാതലിൽ മട്ടന്ന ശബ്ദം)

“തൊൻ എന്നു ചെയ്യേണ്ടി! ചൊയ്യോ! ദേവി! അദ്ദേഹം വന്നുകഴിഞ്ഞു”.

(എഴുന്നേറു വാതിൽത്തുരക്കുന്നു. കൂദാശിംഗൾ അവേശിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആക്ഷയനാശികൾ കൊണ്ടായാണ് വെച്ചിട്ടുപോകുന്നു.)

കമല:—“കമാര! അങ്ങെ വന്നതു് തനിച്ചപ്പേ? ആ വുക്കണ്ണം വട്ടിൽ നിന്തുക്കുന്നതാരാണോ?”

ക-സി:—“കമലേ! യേപ്പുവേണേ. അയാൾ നിന്മാപരിയ രിക്കാനായി പന്നവന്നാൻ”. ഇന്ന് എന്നാണ് നിന്റെ മാവത്തു് ഒരു കണ്ണിതിലാവം സ്വീഹിക്കുന്നതു്? നിന്റെ ഭേദം വിറയ്ക്കാത്തയുംകൊണ്ടോ? പ്രിയേ! ദൈന്യം മധ്യലംബിക്കു. ഇതു നോക്കുന്നും ആകാശത്തിൽ നക്ഷീ അങ്ഗരാജോപാലും നമ്മുടെ വരവിനെ പ്രതീക്ഷിച്ചു ചു വെല്ലങ്ങളായി ധർത്തിക്കുന്നു. വരിക. ഇന്ന് തോൻ നിന്മാ എന്റെന്നു എന്തെമണിരത്തിലെ അധിക്യാനങ്ങൾ വരത്താക്കുന്നണ്ടോ? അല്ലോ! ഇന്നിയും ദേരുമാ? എന്നതുണ്ടോ? നിന്മാ വല്ല ആശങ്കയുമുണ്ടോ? പ്രിയേ! നോക്കു. തോൻ ഈ ബാധ്യപാശങ്ങളാൽ നിന്മാ ബന്ധിക്കു നിരച്ചാണ് ഇങ്ങോടു വന്നിരിക്കുന്നതു്. ഇന്ന് ഫേര തതിന്റെ വിജയമിനമാണോ. ഫേരമേഖലയുടെ അംഗുപുർജ്ജനനം എന്നിക്കു് ഇന്ന് ലാഭിച്ചുകഴിഞ്ഞതിരിക്കുന്നു. ഫേരമും നമ്മുടെ എന്തെങ്കിലും സംശയജിച്ചിച്ചു ഓവിഭാഗയെയത്തിന്റെ അസ്ഥിവാരം ഇട്ടുകഴിഞ്ഞതു. കമലേ! ഇന്ന് തോൻ നിന്റെ മുഖം നല്ലപോലെ ദന്ത കണ്ണടക്കാളിക്കും. ഇന്ന് കോമളവിഗ്രഹത്തിന്റെ സ്വപ്നംസമ്പൂഢം തോൻ ഇംഗ്ലൂമമായിട്ടു് ദന്തം അനഘവിച്ചുകൊള്ളിക്കും.”

(കമലയെ ആളിംഗനംചെയ്യുവാൻ ഭാവിക്കുന്നു.)

കമല:—“കമാര, എന്നോ ‘തോട്ടതു്’. മുരു മാറിനിങ്കുകുക. ഇങ്ങിനെയാണോ എന്നാട്ടു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തിരുന്നതോ?”

കു-സി:—“അന്തു പ്രേമത്തിൻറെ പ്രതിജ്ഞയായിരുന്നില്ല. പ്രേമദേവ തയ്യടെ ഉപാസനയ്ക്ക് ബാധകമായിവരുന്ന ധാരാത്രായ പ്രതിജ്ഞയാലും കാമിജനം ബന്ധിതനാവുകയില്ല. വാസ്തവത്തിൽ പ്രേമദേവതോപാസകൾ പ്രതിജ്ഞയെല്ലാം എന്നാണ്? അധികാരം? അധികാരം തന്റെ സർപ്പവും അന്തുനാഡി സമ്പ്രീച്ചകളിൽത്തിരിക്കുന്നു. ഒരു നിമിഷത്തിനാഴ്ത്തിൽ അധികാരം തന്നീകളിൽത്തല്ലോ അന്തുനാഡിനാശയുണ്ട്. അന്തുനകാണ്ട് ദാക്ഷാത്മ തന്നും വല്ല പ്രതിജ്ഞയും ചെയ്തുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിനു പ്രായഗ്രാഹിത്തം ഇതാ! (കമലതെ ചുംബിക്കുന്നു.) എന്നാൽ ഇനി താമസിക്കുന്നതും! രാത്രി അവസാനിക്കാറായി! ആകാശത്തിൽ വെള്ളു വീണി തുടങ്ങി. എന്നും കതിരിപ്പുരപ്പട്ടാം തദ്ദൂരായിരിക്കുന്നാണ്. വരിക! പുരപ്പട്ടാം ശ്രീ കൃം അമാനിക്കുന്നതും!”

(കമല മുർച്ചിക്കുന്നു.)

“പ്രിയേ! ഇതെന്നതാണ്? അഭ്യും! എന്നാണ് എന്നൊട്ട് ഇംഗ്ലീഷാവും? നീ ശ്രാവണപ്പോലും വിടാത്മ തന്നും? നിന്റെ ശരീരം ഇതു ശിമിലമാബാം കാരണമെന്താണ്? കമലേ! അധിരാധാവാതിരിക്കു. ദൈർഘ്യമവലംവിച്ചു മുഖ്യാക്കു നടക്ക. ഉഷ്ണസ്ത്രം തന്റെ ജോതിസ്ഥാക്കനാ സുവർണ്ണവല വീണി, നമ്മുടെ സുവാദത്തെ നിരോധിക്കാതിരിക്കുന്നു. വരു; ദാം താമസിക്കുന്നതും.”

കമലഃ—“കമാരാ! എന്ന വിട്ടുപോവുക. എനിക്കും ഇവിടു വിടുന്നതിനു ഗ്രാനിയില്ല.”

കു-സി:—“എംഗേഡറി! പ്രാണാധിക്കേ! നീ ഇനിയും മുൻതയായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. നിന്റെ മുഖം ഓന്നു

ത്രക. ഇത് മുട്ടപടം ശ്രാസത്തെ നിരോധിച്ചു നിനക്കു അസ്പാസ്യം വരുത്തുന്നു.” (കമലയുടെ മുഹൂര്ത്തനി നീം മുട്ടപടം മാറുന്നു. കമാരൻറെ മസ്തം തലമുടി ക്ഷേത്രിൽ തട്ടി അതു അഴിത്തേ മുഹൂര്ത്തവീഴ്സ്.)

“(കമലയുടെ ഭോധം വീണിട്ട്)

“കമാരാ! ഇതെന്താണോ? അംഗങ്ങൾനിനാണോ ഇങ്ങ കെ മുഹൂര്ത്തിച്ചുതു?”

ക-സി:—“കമലോ നിവർ കേശങ്ങളാണോ” ഈ വിഷയ തനിൽ അപാരാധി. നോക്കു. നീ ഇപ്പോൾ സൗഖ്യം മുഴുവായാൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്നു. നിനക്കു ഇതുമാത്രം ലാഭശൃംഖലയും നീ രീക്കല്ലും അറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന സ്ഥി; തൊനും അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നില്ല. നിനു ഒരു നോക്കു കണക്കിട്ടുണ്ടെന്നായിരുന്നു എന്നും അഭിമാനം. ഏ നൂൽ ഇന്നാണോ തൊനും നിനുന്ന നല്ലപോലെ കണക്കും. ശ്രീയോ നീ ഇന്നവരെ എന്നും സപ്തപ്പുന്തിലെ മുതിരയായിരുന്നു. ഇന്നും എന്നും സപ്തത്വായിരുന്നു. തൊനും ഇതു കേശങ്ങളേ എന്നപോലെ നിന്നുണ്ടും ഇന്നും ഇതു സേവാസദനത്തിന്നും അസാംഭാവികവും നുണ്ടായിരുന്നു. നിന്നും നില്ലേശം ഫോഫിസ്റ്റും നാണ്ടും.” (ക്ഷേത്രസംബന്ധമായ പരിധാനത്തെ കൂളിന്തിട്ട് കമലയെ പുതിയ വസ്തുതാഭാജ്ഞങ്ങൾ അണിക്കുന്നു.)

കമല:—“കമാരാ! നിക്കു എന്നും ചെയ്യുന്നതു? ഇതും മഹാപാതകമാണോ.”

(ഭേദവിവിഗ്രഹങ്ങളും നോക്കിയിട്ട്.)

“അവീ! തൊനും എത്തുചെയ്യേണ്ടിവെന്നാറില്ലതെ കൂടുന്നു. നീ എന്നു ഒക്കവെട്ടിയുന്നതുപോൾ: എന്നിക്കും ദിവസം അതരാണ മതി?”

കു-സി:—“കമലേ! നമക്ക് ഇവിടെ നിന്ന് പോവാൻ ഈ താനാഡിംഗ് ഇട്ടതു, നിന്റെ പുതിയ വസ്തുക്കൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതു എന്നും ഒരു ദിവസം മനസ്സിലാക്കണം. നീ ഇനി ഈ സേവാസമ്പന്നിലെ പരിചാരിക്കയില്ല. എന്നെന്ന് എങ്ങനെയിരിയാണ്.”

കമല:— (തെറ്റു ക്ഷേത്രപരിധാനത്തെ ചുരുട്ടി കൈയിൽ എടുത്തുകൊണ്ട്) ഓവീ! തൊൻ ഇതികത്തവും താനുഡിയാണി ചുമതലിക്കുന്നു. എനിക്ക് പ്രാത്യീകാൻപോലും താനിയില്ല. തൊൻ അപ്പും ഒന്നു കൂട്ടുകൊള്ളുന്നു; കരണ്ടുകരണ്ടു എങ്ങനെയിന്നെന്ന് ആരത്തിന് അപ്പും ലാഘവം വരുത്തിക്കൊള്ളുന്നു. എനിക്ക് അദ്ദേഹത്തിനോട് ഈ വളരെ പ്രേമമുണ്ടെന്ന് തൊൻ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്; നിന്നോട് ഈ മഹാത്മാവും തൊൻ ഓരത്തിട്ടുണ്ട്. നീ ദയാനിധിയാണെന്ന് തൊൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഓവീ! ഈ അഹതിയുടെ പ്രാത്യീകരണക്രമിക്കുന്നതു ഒരു കേരഡക്കക്ക. എന്നെന്ന് ഈ അഭ്യർത്ഥനക്രമിക്കുന്നതു കൈക്കൊള്ളുന്നു. എന്നെന്ന് സമാശംഖം പാപമാഞ്ചോ എന്ന് എന്നതക്കിലും വിധത്തിൽ എന്ന അറിവില്ലെന്നുമോ! അന്നപുണ്ണംപരി! ഈ പ്രചന്ധമാട്ടുക്ക് ഓവിയുടെ കരണാദ്ധൂപി പരിഞ്ഞു. എന്നോട്ടുമാത്രം അഭ്യർത്ഥനയുടുക്കരണായില്ലെന്നു വരുമോ? എല്ലാവരും കരണാമയി എന്നാണെല്ലാ നിന്നു വിളിക്കാഴ്ചയും.

കു-സി:—“അഭിനന്ദനാം” സംശയം? ഓവി കരണാമയിതനെ, അതാ നോക്ക. ഓവിയുടെ മുഖത്തുനാശംപുരിക്കുന്ന കരണാരാശം നീ കാണാനിക്കും?

വെരുപ്പിന്ന് യോ കൊപത്തിന്ന് യോ ലാഭരഹമ്പോ ചും അവിടെ കാണുന്നില്ല. അനന്നപുണ്ണിപ്പരി സപ്രതിലെ ഭേദതയാണ്. സപ്രമോ പ്രൂഹത്തിന്റെ സാമ്രാജ്യമാണ്. ദേവി നിന്നെ പ്രൂഹാർദ്ദമായ ദൃഷ്ടി യാൽനോക്കിരക്കാണെങ്കിൽക്കാവെന്ന് എനിക്കുറയാം. ദേവിയുടെ മുഖത്തു് ഒരു സ്ഥിതപ്രഭ പരനിരിക്കുന്നതു് നീ കാണുന്നില്ലോ? കമലേ! ദേവിയുടെയും നിന്റെ യും മുഖകമലങ്ങരക്ക് എത്രമാത്രം സാദ്ധ്യം ഉണ്ടെന്ന് നീ അറിതുകാണുകയില്ല. തൊൻ യാതൊഴ വ്യത്യാസവും കാണുന്നില്ല. എനിക്ക് നീതനെ യാണ് ദേവി. നീ ദേവിയുടെ ഉടയാട ധരിച്ചു് ആ സിംഹാസനത്തിൽ ഇരിക്കുന്നപക്ഷം ജനങ്ങൾ തിരിച്ചുയായും നിന്നെത്തന്നെ പുജിച്ചുതുടങ്കും.”

കമല:—(ദേവിയുടെ നേക്ക് നോക്കീടു്) “എൻ്റെ സവീജ നങ്ങളും ഇതേവിധത്തിൽ പറയാറണ്ടു്.”

ക-സിംഹൻ:—“അതിൽ ആയുള്ളപ്പട്ടാനെന്തുള്ളി! ദേവി നിന്റെ ജനനിയും നീ അവളുടെ പുത്രിയും അല്ലോ? വരിക. അമു നിന്റെ പ്രാത്മന കേട്ട പ്രീണിതയായി നിന്നെ ആശീർജ്ജിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു”

[ശംഖനാഭം കേരിക്കുന്നു.]

“കമലേ ഈ ശംഖനാഭം എന്താണോ?”

കമല:—“രാത്രിയുടെ അന്തിമയാമം കഴിയാറായെന്ന് ഈ ശംഖനാഭം സൂചിപ്പിക്കുന്നു.”

ക-സിംഹൻ:—“ഓമോ! നേരം പ്രഭാതമായി. കിളിവാത ലിഞ്ചുടി ഉംഗികളത്തിലെ അസ് പഞ്ചരസ്സികൾ അക്കാതു കടക്കാനായും നോക്കുക.”

കമല:—“അമ്മ പർഖാർക്കാറുവരേതോട്ടുള്ള വജ്രേഖാർഡ് പ്രാതികാലത്തിലെ ശീതളപവനനം ശാന്തിപ്രദമായ പ്രകാശവും പക്ഷികളുടെ കൂളകളുടെവും അവരെ അഴിവാനുംചെയ്യുടെ എന്ന വിചാരിച്ച് തൊൻ പ്രഭാതിന്റെമുന്പുതന്നെ കിളിവാതലുകൾ തുറന്നിട്ടുകയാണെ പതിച്ച്. പ്രാത്മനയുള്ളിൽ സമയമായെന്ന കാണിക്കാനായി മൺഡിക്കിലും പതിവാണ്. ദർശനാക്ക് അനാവസ്ക്രൂബികൾ കൊട്ടക്കണ്ണതിനായി വേണ്ടതുപൂം തുടിടെ ഒങ്കിലിവരുട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിനുള്ള സമയം ആയിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ തുന്ന തൊൻ തുടിടെ കാണുകയില്ല; അവർ വന്ന തോക്കേഖാർഡ് എന്ന ഏതു പറയുമോ? എന്നു ഗുമാനഭര്യയുള്ള് അമ്മ വേരെ ഒരു സുതുതശാപിനിലെ നിയമിക്കും. ദർജ്ജനങ്ങളെ പരിഹരിക്കാനുള്ള ഭാഗ്യം അവരുടെ കിട്ടും.”

കു-സിംഹൻ:—“കമലേ! തുണി എങ്കിലും അമാന്തിക്കയേതേ! അല്ല സമാഖ്യത്തിനുള്ളിൽ പരിചാർക്കമാർ തുവിടെ എത്തും. പിന്നീട് നൗക പോവാൻ സാധിക്കയില്ല. നമ്മുടെ ഭാവിസൗഖ്യപ്രാഘരത അവർ എന്നൊന്നായുള്ളാക്കി അടച്ചുകൂട്ടും. ആതൊ, രാവജൈട പാഡബേംബം കേരംക്കുന്നു.”

കമല:—“അരേതെ അവർ വരുന്നു. എന്നു സഫോറിമാർ വന്നതുടങ്കി. കഴും! അവക്ക് എന്നു പേരിൽ എത്തുമാത്രം വിശ്വാസമായിരുന്നു! എത്തുമാത്രം വാസ്തവിം എന്നു വളരെ പരിത്രാശായി അവർ ഗണിച്ചിരുന്നു; എന്നു സാധുസേവാക്കമ്പങ്ങളെ തുല്യാദ്യം തോക്കിവന്നിരുന്നു. എന്നാൽ തുന്നും അവർ കാ

“ଓ ମେଲ୍ଲାଂ ମନ୍ଦିରିଲାକଳି; ଏଗେଣ ହୁଣ୍ଡିତର ଅବସର ବର୍ଷ ବେଳତ୍ତୁତରଙ୍ଗରେ ଅବସର୍ ଏଗେଣାଟ୍ ଏତମାତର ପ୍ରମଦଳାଧିକାରୀଙ୍କା ଅବଶ୍ୟକିକଂ ବେଳପ୍ରେସ୍ ହୁଣ୍ଡିତର କଳେ ଉଚ୍ଚାଵାତିରିକଣ୍ଠୀଲ୍ଲାପିଲ୍ଲା. ଏଗେଣର ହୁଣ୍ଡିକଣ୍ଠରେ ତୋଣ୍ଡିକୁଟ କୋଣାଟିପୋଲ୍ଲୁଜ୍ଜାନ୍ତିରାଂ. ହୁଣ୍ଡିକଣ୍ଠର ମାତ୍ରାଂ ହୁପିଟ ବେଳେତ୍ତୁଯ୍ୟାଂ” (ଆଜିକାନ ତାଣେ ବେଳେତ୍ତୁଯ୍ୟାଂ.)

(ପେଟ୍ରୋକ୍ ଏଗେରୋ ସ୍ଥରଣୀଯଶାଖାଯିଟ୍ଟୁ ଅବଧି ଆଜିକାନ ଚୋକିଲେଇଟ୍ଟିତ୍ତୁ ଡେବିଯୁଟ ଚରଣକ୍ଷାତ୍ରିତ ବେଳେତ୍ତୁଯ୍ୟାଂ.)

“ଆବର ଝୟାହୟୁବ୍ୟାବ୍ୟ ଏଗିକିକ ଗର୍ଭକିଯତ୍ରଂ ଶାନ୍ତିପ୍ରଦିଵମାଯା ହୁଣ୍ଡି ବିଶିଷ୍ଟପରିଯାନତେତ ଅବାଳ ରତ୍ନାଟକୁଟି ତୋଣ୍ଡି ଏଗିନେତ୍ରୁକଳେନେତ୍ରୁରୋଣ୍ଡୁ ଅବର ବିଚାରିକଳାତିରିକଣ୍ଟ୍ର. ଡେବି! ହୁଣ୍ଡି ପରିଯାନତେତ୍ରୁ ତଥାବେଳୀଯିତାଯ କାନ୍ତୁଲୋରତେତ୍ରୁ ତୋଣ୍ଡି କିନେନ ତଣେଣ ଏକ୍ଷୁକଳଣ. ହୁଣ୍ଡି ମନ୍ଦିରତିକାଳୀତ ପ୍ରଦେଶିକଳାତିରୀଂ ଉତ୍ସାହତିରେ ଚେନା ପୁଅର ତ୍ରୁଟି ମାଲକାଟ୍ରି ଡେବିରେ ଚାତ୍ରନାତିରୀଂ ଏଗିକିକ ସାହିକାବ୍ଲୀପୁ. ଏଗେନେକିଲୁଂ ଛିବାଂ ଗୋରିଟ୍ରାଯ ଆତିକାନ୍ପୁରାରି ସଙ୍କଠଂ ପରାଯନାରିରୀଂ ତୋଣ୍ଡି ହୁଣ୍ଡି ପରିଦ୍ରିଷ୍ଟୁ. ଏଗିକିକ ଏକ୍ଷୁପ୍ରାଣକିଲୁଂ ମନ୍ଦ୍ରୋଦୀ ତିର୍ଯ୍ୟାକାବ୍ସମୋ? ଏଗେଣର ଡୋବି ଏଗିନାରାନାନ କିନକାଳେ ଆମିଯାଂ. ଏଗିକିକ କିନ୍ତୁବନ୍ଦିଲ୍ଲା. ବରାନ ଅନ୍ତର ବଜାଂ. ଆତିକାଯ ତୋଣ୍ଡି ହୁଣ୍ଡି ପୋକଣ. ଏଗେଣାନେଜୁମାଯି କିନେଣାବିଟ୍ଟ ତୋଣ୍ଡି ନୃତ୍ୟ ଓସାକଣ. ଡେବି ହୁଣ୍ଡି ମନ୍ଦିରତିଲେ କିନ୍ତୁମଞ୍ଜଳିକାଳୀ ଉପ୍ଲିପ୍ତ ଲ୍ଲିପିକାନ୍ତାରାକାରୀଲ୍ଲୁଣଂ ଲାଗୁରା ଆମ ପାର ଝୟାହୟୁବ୍ୟାବ୍ୟ ହୋ. ଏକ ନାମିଲ୍ଲୁଣଂ

ആ പാപത്തിൽ ഒരു പരിഹാരവുമില്ലെന്നും ഇവിടെ എഴുതിക്കൊണ്ട്. അനുച്ചുണ്ടായപരിശീലനം താങ്കു പറയുതനാലും ഇദ്ദോം ഫൈലിലും പറഞ്ഞതുതരിക്ക. നിന്മക്കിഴുമില്ലെങ്കിൽ താൻ പോവുന്നില്ല. താൻ നിങ്ങനു ടു് അസംഭവമായോ അലൈറ്റകികമായോ ഉള്ള യാതാനും ചെയ്തരണമെന്ന പ്രാത്മികനീലില്ല. നീ ഒരു തൈകിലുംവിധത്തിൽ വല്ല ചിന്മാരുംലോ മന്ത്രാനീശ്വരം അപ്രീതിയെ പ്രകാശിപ്പിക്കേണമോ എത്ര നിന്നും രമായ ചിന്മാരായാലും മതി. താൻ പോവുകയില്ല. നിന്മന്നു മുഖത്തു പതിച്ചിരിക്കുന്ന ദീപചരായ ഒരു നീം മിഷനേരഞ്ഞെയ്യുകും അവിടെ നിന്മമാറിയാൽ, നിന്മക്കും അപ്രീതിജീവനംകും താൻ ധരിച്ചുകൊണ്ടാണ്. അതിനുശ്രദ്ധം നിന്മന്നു ആളുയെത്തു വിട്ടു്, നിന്മന്നു മട്ടിക്കിൽ നിന്മം ഇരുക്കി, ഒരുക്കാലത്തു വേണ്ടുകുന്നമന്നു് താൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഇതു് എന്നും അന്തിമപ്രാത്മനയാണ്. ഓവി എന്നും നേർക്കുന്നും നോക്കുക. താൻ ഇതാ നിന്മന്നു മുഖത്തു് വല്ല ചിന്മാരും പ്രത്രക്ഷാപ്പുചേരുന്നു എന്ന പ്രതിക്ഷിപ്പുകൊണ്ടും ഇരിക്കുന്നു.”

(നീഡുല്ലപ്പുണ്ണിയായി ഭേദവിഗ്രഹം ചെയ്ത നോക്കിക്കൊണ്ട് അവരം നിന്മക്കുന്നു.)

“കഴിം! നീ എന്നിട്ട് മിശാതിരിക്കുന്നുല്ലോ.”
ക-സിംഹൻ:—കമലേ! ഭേദി! നിന്മക്കു ചുപാകാൻ വിട്ടു നയകിയിരിക്കുന്നു.”

കമല:—എന്നായും നടക്കുക.

(കമാരസിംഹൻ കമലയുടെ കരം ഗുഹയിൽക്കൊണ്ട്
പ്രഭാതലോകത്തിൽ റജിതമായ് ലോകത്തിൽ
ങ്കടി നടന്നപോകുന്ന. സേവാസ്ഥനം കൊച്ചുനേര
തേക്ക നിറുദ്ധവോമമായിരിക്കുന്ന. ഒട്ടവിൽ ഒരു ഏല്
ബജാറ് 135 ഓരോക്കുന്ന.)

— (0) —

ରଣ୍ଡାଳ ଅନ୍ଧା

(ക്രിമേണ ഖണ്ഡാനാദം നിന്നിട്ട്, സേവാസദനം മുഴുവനും നില്ക്കുത വ്യാപിക്കുന്നു. ദേവീപ്രതിമയിൽ എന്തൊ അന്ത്രത്തുമായ ഒരണ്ടില്ല കാണപ്പെട്ടുന്നു. ചിന്തയിൽ നിന്മഗാധായത്രപോലെ ഇരുന്ന ദേവി, പെട്ടുന്ന സിംഹാ സന്ധതിൽ നിന്ന് ഇരക്കി, തന്റെ കാൽച്ചുവട്ടിൽ വെച്ചി തന്ന മുട്ടപടത്തെ എടുത്ത് കൈയ്യേറുയുണ്ടതാലും രതാഭരണങ്ങളാലും സമലംകൃതമായ തന്റെ ശരീരത്തിൽ അണിയുന്നു. മധുരസപരത്തിൽ ഗാനംചെയ്യുകൊണ്ട് സാധുസേവനത്തിനുള്ള സാമഗ്രിക്കൂട്ടുട്ടി വാതുക്കുലപക്ക വരുന്നു.)

ଓଡ଼ିଆ (ପାଞ୍ଚମୀ)

കമംസ്—അപക്രിയ

۱۰۷

മതിടക്കത്തേക്കണ്ണിട്ടുമോ പാപകമർദ്ദിമോ?

(ഉത്തരവ്)

ക്രിസ്തവി.

രണ്ടായും പുന്നിടാതെ നിശ്ചലപ്രേമമാൻ (മതക്ക)

ക്കാട്ടം

ബാധ്യക്കലേക്സനാനായെന്നിൽ സംശാലം
നിവ്രാജം പ്രാണ്യപ്രണാഭേദത്തു വാനീട്ടെന്നാൽ (മതഭക്ത)

“ക്കതാന തോൻ മടിക്കിലിജ്ഞി ലുഖിക്കാ; അവൻ
രോഗമുച്ചിതനായാൽ തോൻതന്നെ അവനെ ഉപചാരിക്കും;
ക്കയണ്വേഴ്സിയാൽ എന്ന ദ്രവിപ്പിക്കുന്ന ഗതിയീന്നു് മാ
റ്റുംണ്ണ വന്നപോയാലുാ, തോൻ അവനെ കുടിക്കൊണ്ടാം
ഈ; സ്ഥിരചിത്രനായി എന്ന സേവിക്കുന്ന ക്കതബന്ധം
ഡാരത്തെ തോൻ എററുകൊള്ളും.”

(വാതുക്കൽ ആരോഗ്യക്കുന്നു; ദേവി വാതിൽ തുന്ന
ദ്വൈരാം മലിനവസ്തുധാരിണിയായ ഒരു അനാഥ ബാലി
ക അക്കദേതക്ക കടക്കാൻ ഭാവിച്ചിട്ടു് ചക്രിതായി ദ്രാഹ
ദേശത്തിൽ തന്നെ നിൽക്കുന്നു.

ദേവി:—“സുഖോ വന്നു! നമ്മക്ക് ഉല്പാന്തനിലേക്ക പോവാം.
എന്താണ നി മാറിനിൽക്കുന്നതു്?”

സുധ:—“അവിടെതെ വസ്തുതനിനു് ഇന്നു് അസാധാരണ
മായ ഒരു ശോദ എന്നതു ഉണ്ടായി?”

ദേവി:—“ഉംഗികാലാക്ഷിംതനായ ആശുപിടിച്ചതു, ഒരു പ്ര
കാശ, വ്യാപിക്കുന്നതിൽ അസാധാരണമായിട്ടുതാ
ണ്ടതു്?”

സുധ:—“അവിടെതെ നേരു ശോദിക്കുക്കും ഇന്നു ദിവ്യതേജസ്സു്
ഇന്നു് എവിടെ നിന്ന കിട്ടു്?”

ദേവി:—“പ്രൂഢാവശ്രാന്തകുടി സദാചി ദേവിഡേ ഭജിക്ക
നാവജദ നേരു ശോദിക്കു് ഒരു ദിവ്യതേജസ്സു് താഴെ
ഉണ്ടാവും.”

സുധ:—“അവിടെതെ കൈകരിക്കു് എന്തൊരു കാന്തിവി
ദ്രാഹം!”

ഭവി:—“ഭരിപ്രഗണതക്കിനു ലിക്ഷ്യാദാനം ചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കു
നു കൈകർക്കുക്കുള്ളതുതരം ഒരു പ്രതി കാണ്റാതിരിക്കുമ്പോൾ
ഡി. സുഡേവി! നീ അനിച്ചുംഞ്ഞാ വന്നതു്?”

സുധ:—“അന്തേ.”

ഭവി:—“നമ്മുടെ ഭരിപ്രബന്ധക്കുള്ളാം ഇന്ന് എവിടെ
ഓട്ടായി?”

സുധ:—“അവർ ഇന്നു വരുമെന്ന തോന്നുന്നില്ല. ഏറെനോ
രു വിശ്വേഷ ചത്തമുന്നം കേട്ട് അവർ ദയപ്പെട്ട
വരു.”

ഭവി:—“എന്താണ് അവർ കേട്ടതു്?”

സുധ:—“കമാരസിംഹനോടുകൂടി കമല ഓടിക്കുള്ളതുവെ
ന്ന് ആരോ ഒരു കിംവദന്തി പറയ്തി. ഭരിപ്രജന്വ
സ്യവായ കമല ഇവിടെ ഇല്ലെങ്കിൽ അവർ പിന്നെ
എന്തിനു വരുന്നു്?”

ഭവി:—“എത്രു്? തോൻ കമലവയ്ക്കും പോലെ ഇരിക്കുന്നില്ല.
നാണോം?”

സുധ:—“അവർത്തി രഹിം കമലവയക്കണ്ട സംസാരിച്ച
പോലും.”

ഭവി:—“ഇരുപ്പരന്മാത്രം അതോന്നം കാണുകയോ കേരി
ക്കുയോ ചെയ്യില്ല.”

(സുധയെ മടിയിൽ ഇരുത്തുന്ന.)

“സുഡേവി! ഇന്ന് എന്നിക്കു നിന്നു ദടിയിൽ ഇരുത്തി
പാളിക്കുന്നതിനു സാധിച്ചു. [സപ്രതം] ഇം കമലയില്ലാത്ത
ബാലിക എന്നു നല്ലപോലെ അറിയും. പക്ഷേ അവരി
ആരോടും ഇക്കമലവയ്ക്കുറി രേക്ഷാരം ഉരിയാട്ടകയില്ല.
[അവളുടെ നേതൃജോളിയും സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിട്ട്] ജീവാത്മാ

വിന്റെ പദ്ധതിയ്ക്ക് നിസ്ത്രേജിഷണുള്ള ശോഭാവിശ്വശം ഇരു ക്ലൗകളിൽ സ്ഥിരിക്കുന്നു. സപ്രതിലും സെറേ തും ഉണ്ട്. എന്നാൽ അവിടെ അതുപുവായം കാണുക തിണ്ടു. സുഖാ! നീ എന്തിനു കരയുന്നു? മതി മകളേ! മതി. നീ പോയി നമ്മുടെ ദരിദ്രബന്ധങ്ങൾ എവിടെയാണുന്നു നോക്കീടു വരിക. താൻ അവരെ പ്രതിക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുംവെന്ന് പറയുക. പ്രാത്മനയ്ക്കുള്ള സമയമായി.”

സൃജ:—[വഴിയിലേക്കുന്നോക്കീടു] “അതാ അവർ വരുന്നു.
[രോഗികളും ശക്തിപിംഡിന്തമായ ഒരു ദരിദ്രസംഘം
അടച്ചതു വരുന്നു. ദേവി ഈതു കണ്ട് എഴുന്നറ വി
സ്തയ യേ സങ്കാചാദികളുംകൂടുടെ അടച്ചതു വരുന്നു]

ദേവി:—“നിങ്ങൾ വന്നകഴിഞ്ഞോ? എന്താണു് ഈതു താമ
സിച്ചതു്? ഇനി വേഗമാവട്ടു് സൃജ്യാദയമായി. പ്രാ
ത്മനയ്ക്കുള്ള സമയമട്ടത്തിനാൽ സമേഖരിമാൻ
വന്ന വാതിലടച്ചുകളും. പിന്നെ ഭിക്ഷാഭാനം ന
ക്കുകയില്ല. അതിനാൽ വേഗം വരുവിന്.”

രൈ ഭിക്ഷുകി:—(മുന്നോട്ടുവന്നീടു) “അമേഖാ ഇന്നു തൈപ്പം
കു് ഒരു ഭ്രം പിടിപെട്ടു. തൈപ്പം”

ദേവി:—(അവരുടെ ഒരു വസ്തും കാട്ടിട്ടിട്ടു) “പ്രകാശകു
ണ്ണാവുന്നോടു ഭ്രം നീങ്ങുന്നു്”

രണ്ടാം ഭിക്ഷുകുണ്ണൻ:—“തൈപ്പം രാത്രിയിലെ അന്യകാര
ത്തിൽ ഒരു ഭസ്തുപ്പെന്നു കണ്ടു്.”

ദേവി:—(അയാൾക്കും ഒരു വസ്തും നൽകിട്ടു) “നിശാകാലം
അവസാനിക്കുന്നോടു അന്യകാരവും നീങ്കും. ബന്ധു
ജനങ്ങളേ! വരിക. തൈപ്പെള്ളുപ്പാലുള്ള വക്കു് ഒരു മാ

തിരി കൂദാവവും ഉണ്ടാവുകയില്ല. എല്ലാം ക്ഷമിച്ചിരി കഴനു.”

കയ സ്റ്റീ:—“സദേഹാദരി! എൻ്റെ അമ്മയും കൊടുക്കാനായി എനിക്ക് ഒരു മണിക്ക് വേണും.”

വേരാര സ്റ്റീ:—“എനിക്ക കുറെ ആധാരം വേണും.”

മുന്നാം സ്റ്റീ:—“എൻ്റെ കട്ടിക്കവേണ്ടി വല്ലതും തരണേ!”

(ഭരിതഗണം ഭിക്ഷയ്ക്കായി ദേവിയുടെ നാലുവശങ്ങളും ചുററിക്കുട്ടിൾ. ദേവി വിലയേറിയ വസ്തുഭരണാദികളും ചുജ്ഞമലമുലാദികളും വിതരണം ചെയ്യുന്നു. ദേവിയുടെ ഭിക്ഷാപാത്രം എനിക്ക് ശൈഖ്യനില്ല. അങ്കു എന്തു ഇഷ്ടിക്ക നാദവാ അതു പാത്രത്തിൽ കാണുന്നു. ഭരിതഗണ ചിരകാലികൾായ മനോർമ്മദാരം എല്ലാം സാധിക്കുന്നു. അവരുടെ ഏതു നാദം പരമസീമയേ പ്രാപിക്കുന്നു. രോദ തന്റെ അന്ന എല്ലായ വസ്തുക്കളിട്ട് ചക്കിത്താവുന്നു. വേരാരാധ തനിക്കു ലഭിച്ച അലബംകാഡാഡേശ വിസ്തൃതഫേണാട്ടക്കുടി നോക്കുന്നു. അവരുടെ രോഗദോക്ഷവിന്താഭ്യ സദേഹാദികൾ എല്ലാം അസൗമ്യമിക്കുന്നു. എക്കുസ്പരശത്തിൽ എല്ലാവരും ധർഘ്യപനി പുരപ്പെട്ടവിക്കുന്നു.)

ഭരിതസന്തുമഹം:— അനാപുഞ്ചംഗപരി ജയിക്കണ്ടു! കയണാമയിഹായ ദേവി ജയിക്കണ്ടു! ക്ഷമാരി ജയിക്കണ്ടു! കമലജയിക്കണ്ടു!

ദേവി:—“ബന്ധുക്കളേ! റിക. ഇന്ന പ്രേമത്തിന്റെ സുഖ നമാശം. ഇന്ന നീസ്തിമമായ പ്രേമത്തിന്റെ വിജയ ദിവസമാണ്. എല്ലാവരും പ്രസിദ്ധരം പ്രേമപൂർണ്ണവത്തിക്കവിന്നു! ഒപ്പശത്രു എല്ലാവരും കൈവെടിയുവിന്നു! പാപകാലുജ്ജ്വരതു പ്രേമാത്മകളാൽ കഴുകിക്കൊള്ളുവിന്നു! ജീവിതത്തിൽ സുഖഭ്രംബങ്ങളേ എക്കാത്മക ചികാക്കാക്കബിന്നു! നീ വന്നാരായാസത്തിൽഹാരയും എ

ഡയറേറ്റാട്ട് ചേക്സ്വിൽ. അവരെ മുമ്പും ശത്രുവിം ഗനംചെയ്തിൽ!”

(ശംഖനാഭം—ഭിക്ഷാപാത്രം ശ്രീയുന്ന. ദേവി ദരിദ്ര സമൂഹത്തെ വെളിക്കുവിട്ടിട്ടും വാതിൽ അടയ്ക്കുന്നു. പ്രാത്മകാക്ഷാലത്തോ ഘണഞ്ചാനാഭം കേട്ടും മാല്യുക്കൾ പരിചാരിക്കാ ഗണങ്ങളൊക്കുട്ടി വരുന്നു.)

അധ്യക്ഷഃ—(ദേവിയെ നോക്കിട്ട്) “സദ്ധാഭർ! കമലേ!
ഈ പ്രാത്മനയ്ക്കുള്ള ഉണ്ണി യമാനാമയം അടിക്കാ
തിരുന്നതു വലിയ പിശകായിക്കപ്പോരി..അതിനാൽ നീ
മുന്ന ദിവസത്തെ ഉപവാസലുതം അനായ്മിക്കണം.”

ബഹി—(ലജ്ജിച്ചു ദിവസതാൽ തീരുമ്പിട്ട്) “അമരയുടെ ക്ലൂഡ്
രോഡ്.

(മാധ്യുക്കൾ മുന്നാട്ടുനടന്ന സിംഹാസനത്തിനരികിൽ
വന്നു. നമസ്കരിക്കാൻ ഭാവിച്ചുള്ളൂടും സിംഹാസനം ശ്രീ
രംഗകാണ്ണനും. പർവ്വതാർക്കരും പരിശ്രേഷ്ഠ വരസ്‌പരം
നോക്കാനും. കരുപ്പുനേരങ്ങളും ഏല്പൂരായം മെഴുനും അവ
ലാഭിക്കാനും. പിന്നീട്ടും ദാരോത്തതർ ദാരോവിയം പറ
യുന്നു.)

ക്രത്തി—അയ്യോ! ദേവിയെ കാണ്ണാനില്ലെല്ലാ!

രജാ—ഒവി നമ്മുടെ ഉപേക്ഷയ്ക്കുള്ളത്തിരിക്കുമോ?

മുന്നാ—ഈനി നാാ ഇവിടെ ഏങ്കാണെ പാക്കം?

നാലും—ഈ മദ്ദിരത്തിനും ഏതൊ അനുഭവം പററിയിരി
ക്കണം.

അഭ്യാ—ഈതു് അതു പാപകമ്മത്തിന്റെ ഫലമായി
രിക്കുമോ ദേവിക്കുതിനു അറിയാം.

(ദേവിയും സിംഹാസനത്തിനടക്കത്തുവന്ന് നിശ്ചയലദ്ധ ഷ്ട്രൂ നോക്കിക്കൊണ്ടു നില്ക്കുന്നു. മുഖത്തു ശാന്തി കൂടിയാട്ടുന്ന)

അബ്രുക്കും:—“കമലേ! നിനക്ക് ഇപ്പോൾ തീരുമായ മരുപ്പ് വേദനയുണ്ടെന്നു് എന്നില്ലെന്നിയാം. ദേവിവിത്രമാ തെരു സംരക്ഷിയ്ക്കുന്ന ഭാരം നിന്നിലാണു ചുമത്തി തിരുന്നതു്. എന്നാൽ നീ ഒരും മനസ്സാപപ്പേട്ടേണ്ടെ. ദയപ്പേട്ടിട്ടു് എത്തുല്യേജനു്? ദേവിയുടെ ഇപ്പു ഇ അദ്ദേഹത്താണെങ്കിൽ നാം എത്തുചെയ്യും? പക്ഷേ നീ നോട് ചില സംഗതികൾ ചോദിപ്പുന്നുണ്ടോ. നിന്നക്ക് ഇതിനെപ്പറ്റി വല്ലതും അറിയാമോ?”

(ദേവി മിണിംഗാതെ നിൽക്കുന്ന)

“എന്താണ മിണിംഗാതെ നില്ക്കുന്നതു്? നിനക്ക് എ തു പററി? നിന്നിൽ ഇന്നു്-എന്തൊ ഒരു വിചാരണാവം കാണുന്നുണ്ടോ. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു് നിന്നുറു മുഖത്തു നിന്നും ഒരു പ്രഥ പുരപ്പേട്ടകൊണ്ടിരിക്കുന്ന— അല്ല—ഇതെന്തൊണു്? തുന്നു് നിന്നുറു വസ്തും ഇ അദ്ദേഹത്താണു്? എത്തു്! എന്തുറു ഭേദമായിരിക്കുമോ? നിന്നു ഇപ്പോൾ കണ്ണാൽ കമലയാണുന്നു് ആത്തും പരയുമെന്ന തോന്നുന്നില്ല. നിന്നുറു വസ്തുത്തിൽനിന്നു് എന്തൊയെ ദിനാകാരിയാണു പൊതുപ്പിള്ളിപ്പേട്ടുന്നതു്?”

(ദേവിയുടെ പരിധാനത്തെ സ്വപർഖിക്കുന്ന.)

“ഇതെത്തു്! ഇതു തൊട്ടുനോക്കീടു് എന്നുറു കൈ മാത്രമെ ആലോകിത്തമായിരിക്കുന്നാൽത്തി.”

(ദേവിയുടെ കൈ പിടിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ സപ്ലിക്കുന്നാം കാണുന്ന)

കമലേ! ഇതു ദേവിയുടെ കക്ഷാമാനാല്പും.

(കുംഡലാദേവരത്താൽ അവർ ദേവിയുടെ പരിധാന ദിന വേർപട്ടത്തുന്നു. ദേവിയുടെ സർബ്ബരണങ്ങളും കൈഗഞ്ചയാദികളും കണ്ണ് അവരുടെ കോപം അതിൽ കവിയുന്നു. ദയലജ്ജാല്പുണാദി വിവിധ വികാരങ്ങൾ മോട്ടുകൂടി അല്ലെങ്കിയും പരിചാരികമായം നിസ്ത്രേശ്വര യി പരസ്പരം നോക്കിക്കൊണ്ടു നിൽക്കുന്നു. മംഗ്യക്ഷ ദയവിധി എന്നാവേഗത്തെ അടക്കിക്കും ഇപ്പു കാരം പറയുന്നു.)

അയുഷ്മഃ—കമലേ! ഇതോതാണ്?

പരിചാരികാഗണം:—“ഇവരുക്കു ഭാരതു പിടിപെട്ടിട്ടിക്കാം. അതിനും കൊതിച്ചു ഇവരു ഇങ്ങനെ ചെയ്യുതാണ്. ഈ നീചവുലി ഇവരുക്കു എങ്കിനെ ഉണ്ടായി? ഏറം ഉന്നാം—അല്ലെന്നും? ഇവരു ഒന്നം മിണ്ടനില്ലെല്ലു? ഇനി നാം ഇവിടെ താമസിക്കുന്നതു ഉചിതമല്ല. ഇവരോട്ടുകൂടി താമസിച്ചാൽ, ഇവളുടെ ട്രിക്കുമാലം നാം കുടി അംഗവിക്രാന്തിവയം. ഒരു ദിവസം കരിനമായി രിക്ഷിയൂം തെ വിടക്കയില്ല. ദേവിയുടെ പ്രചണ്യമായ കോപാഗ്നിയിൽപ്പെട്ട് നാം കുടി ഭൂമായേയും. ഷേഖരാം—നൃക്കിനി ഇവിടെ നിന്ന് ഓടിപ്പോവാം.”

(സകല പരിചാരികകളും ദ്രോവന്തരരാധിക്കും ഓടിപ്പോവാൻ ഒരു ദിവസം ചെയ്യുന്നു. മംഗ്യക്ഷ അവരെ തടസ്തര നിന്നുന്നു.)

അയുഷ്മഃ—“നിങ്ങൾ പോവജ്ഞാൻ. പാപത്തെ ദ്രോവന്തരരാധിക്കും നമ്മുടെ മനസ്സിൽനിന്ന് വ്യതിചലിക്കുന്നുണ്ടോ?

നാനുള്ളതു വഴിയിൽ തങ്ങകയില്ല. നമ്മൾ ഒന്നേചേര്സ് ദേവിയുടെ ആക്രാധാഗ്രി ശമിക്കാനായി പ്രാത്മിക്കാം.”

കൗമിനി(ഒരു പരിചാരിക):—“നാം ഈനി ഇവിടെ നില്ക്കുന്ന തു നന്നല്ലെന്നും എൻ്റെ വിനീതമായ അഞ്ചിപ്രായം.

പാമിനി:—“നമ്മുടെ സ്വാമിജിയോട് വിവരംപറയുന്നതു കൊള്ളുമെന്നും എന്നിക്കു തോന്നും. അഞ്ചുഹം വല്ല ഉപായവും കണ്ടുപിടിക്കാതിരിക്കയില്ല.”

അഡ്യുക്ഷൻ:—“അംതെ! ഭാമിനി പറയുന്നതു ശരിയാണ്. നമ്മൾ അംഗേജോട് പോവാം. അഞ്ചുഹത്തിന്റെ അതുജക്ക അനന്നസാരിച്ചു നമ്മൾ പ്രവർത്തിക്കാം. ഇതു് എന്നൊരു ചുണ്ണാലം.”

കൗമിനി:—(ദേവിയുടെ അടയ്ക്ക ചെന്നിട്ട്) ഭജേണ്ടാ ഇന്ത ഭജേണ്ടാ മം നീ എന്തിനു ചെങ്കു?

പാമിനി:—(അടയ്ക്ക ചെന്നിട്ട്) “നിന്നക്ക് ലേഖംപോലും ഭയം തോന്നിക്കില്ലല്ലോ.”

സുക്കരിനി:—കഷ്ടം! കമലേ! നിന്നക്ക് തുക്കപൊന്ത ഒരു ഭാഗം സംഭരിയെന്തു്?

(ദേവി അവശ്യം സ്നേഹദാളിയോടുകൂടി നോക്കുന്നു.)

കൗമിനി:—(സുക്കരിനിന്റും) ഇവർ നിന്നൊത്തുനോക്കിക്കാണിരിക്കുന്നു. നീ അവശ്യം മിണ്ടുന്നതു നോ ഉചിതമല്ല. ഓ! നീ അവളുടെ വിശ്വസ്തമിതു മായിരുന്നല്ലോ!

സുക്കരിനി:—(നിശ്ചപസിച്ചിട്ടിട്ട്) “അംതെ, എൻ്റെ സവിയായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അങ്ങമിന്നുന്നുനോ.”

കാമിനി:—(ആക്കുത്തണ്ണാട്ടക്കട്ടി) “എത്ത് ഇപ്പോഴം നിന്ന്
ക്കും അവക്കൊട്ട് മൈയർമാബന്നന്നാം?”

സുകേശിനി:—“അബ്ലൂസ് താൻ എങ്ങനെ പറയും?”

കാമിനി:—“സഫോറി! ഇവള്ളടക്ക പാപകരമായാട്ട ആത്ര
പീസ് ടോന്റോണേജ്ഞിലും, നിന്റെ അനുകദ്യ ക
ണിട്ട് എനിക്കും അല്ലെങ്കിലും അലിവുതോന്നന്നും. പേരും
ഇവരും ഇതു കരിന്നക്കമ്മം ചെയ്തു് എന്തിനാണോ?”

സുകേശിനി:—“സോറി! ഒവിയുടെ മായയെ ആക്ക് ധർି
ക്കാൻ കഴിയും? അബ്ലൂക്കിൽ എന്റെ സൗഖ്യില്ലവ
തിയും ധമ്പരാധാന്നയും ആയ ഇതു നവി എവിടെ?
ഇതു ട്രഷ്‌കമ്മം എവിടെ?”

കാമിനി:—(ഭാമിനിയോട്) “എനിക്കു മുന്നുതന്നെ ഇവള്ളടക്ക
ചാരിത്ര്യത്തപ്പറ്റി ചില സംശയങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു.”

കാമിനി:—“എത്തു സംശയം? അങ്ങനെ അനുബന്ധകിൽ എ[ം]
നോട് എത്തുകൊണ്ട് ചെരണ്ടില്ലോ?”

കാമിനി:—“എങ്ങനെ പറയും? കേരളാ സംശയത്തെ ആ
ധാരമാക്കി റാലിറ്റു പറയുന്നതു് ഉചിതമാണോ? ഇ
പ്പോൾ അക്കാദ്യത്തിൽ ഉറപ്പ് വന്നതുകൊണ്ട് മാത്രം
പറയാമെന്ന വച്ചതാണോ. പവിത്രചരിതകരക്ക് ഇ
ങ്ങനെ ഒരു ധാരാവന്നുണ്ടി എപ്പോഴേക്കിലും ഉണ്ടാ
വുമോ?”

കാമിനി:—“നിന്റെ സംശയം എന്തായിരുന്നോ? കേരളക്കേട്ടു!”

കാമിനി:—“മിലപ്പോഴാക്കേ അവരും കമാരസിംഹനെക്കു
ണ്ട് സംസാരിക്കാഡായിരുന്നു.”

കാമിനി:—“ഹീ! ആ പാപകമാ എനിക്കു കേരംക്കൈയേ ദേ
ണാം!”

കാമിനി:—“തൊൻ്തരനന ഒരു പ്രാവല്ലൂം കാണുകയുണ്ടായി. ‘എന്നോടു ദയവുണ്ടാക്കണം! എൻ്റെ ജീവിതം തിരഞ്ഞെടുത്തിരുന്നാവണമെന്ന്’ അങ്ങോള്ളും ആഗ്രഹിച്ചുപോഡില്ലോ? എന്ന് അവരിൽ അധികാരിയാണോ ചായാഴോടു ചായുന്നതും തൊൻ കേളും.”

കാമിനി:—“ഈവരും ഈരു നീമായാണെന്നോ” തൊൻ ചെറു വിഹാരിച്ചിരുന്നില്ല. പദ്ധതി ആക്കിയിരാം? നാം ചാപിയാണെന്നും ശക്കിക്കണാവരും സാക്ഷാത്ത് ദേവി ആശാനം വരാം.” (സ്പാമിജി വുഗ്രഭാവത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു)

അല്ലുക്കൾ:—“ഡേവൻ! തെങ്ങദിക്ക് ഇപ്പോൾ എത്രമാത്രം മനോവേദനയുണ്ടെന്നും പാത്രതരിവില്ലോ എന്നും പ്രയാസം. അവിട്ടും എന്നെങ്കിലും ഒരുപാദം പറത്തരുതുണ്ടാം.”

സ്പാമിജി:—“ഘോഷാ! കമലയുടെ പാപനിവാരണത്തിനായി ദേവിയോടു പ്രാർത്ഥിക്കുക. എന്നിക്കു അധികാരിയാണോടു ചീലാത്തല്ലോം ചോദിപ്പാനണ്ടോ?” (ദേവിയുടെ നേർക്ക് നോക്കിട്ടു്) “കമലേ! എൻ്റെ മുഖത്തുനോക്കി ഉത്തരം പറയുക. ഇവിടെ ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കാൻ കാരണമെന്തും?”

(ദേവി അവന്തരട്ടുപ്പിയായി നിൽക്കുന്നു.)

“കമലേ! തൊൻ ദേവിയുടെ പേരുചേണ്ടി നിന്നോടു ചോദിക്കുന്നു. വാസ്തവം പറയണം.”

(ദേവി പിന്നുയും മിണ്ണാതെ നിൽക്കുന്നു)

കമലോ നീ ദേവിയുടെ അതുകൊണ്ടു തുടങ്ങിക്കുന്നോ? ഒരുവിയുടെ ക്രൂയത്തിയുടെ ചുട്ട നീ അറിഗത്തിട്ടില്ലോ. നീ

എന്നാട് കരിക്കാൻ സമാധാനം പറയാതെപ്പക്ഷം തന്റെ കുഞ്ഞായാൾക്കിൽ നീ ഒഫീസിലേക്കുമെന്ന തൊൻ പറയുന്നു.

അമല്ലക്കു:—“ഈവർ ഇവതാനും ഒക്കും തന്നില്ല.”

କାମିକି:— “ହୁବରଙ୍ଗକ” ଅରତୁ କେବଳପୁଣୀରୋତ୍ତବ୍ୟାଳୁକ ହୁଣ୍ଡିବି
ଛନ୍ତିର ରୋଗୀଙ୍କରୁ.”

ഓമിനി: —കൂട്ടം! ഇവരുക്ക് ദയമില്ലായിരിക്കുമോ?

ഓമിനി:—“ലളജ്ഞില്ലാതായാൽ പിനെ യേമെവിടേ?”

ஸ்பாமிஜி: —“கூடிட்டின்ற சுய்திகள் காரணம் மனஸ்ஸிலை. இது மாதிரி மெப்பும் பாய்த்தின்ற ஸ்த்ரீவான். பாய்த்தின் பூவெலும் ஸிலிக்கங்கொடு யே த்தினோ கையோடு வசி உள்ளாவுக்கிடிலு; அது நிலத்தில் மறைஷ்டு தீரை உடன்னாகிட்டும் யூன்.”

(ମାଧ୍ୟମିକ ଗୋଟିଏକ୍)

எனால் ஹவுகே கிளை ஓப்பிட்டிட்டுவோக்கள். ஹவுகே காராగாற்றிலுக்கி பாசிகர்க்கொண்டுவருமாய் தனியாகிக்கு நட்களங். அல்லது கிழமையாயிரும் தமாராத்தாப்பக்கம் ஹவுகேக் அரவெண்ணால் மூன்றிக்கு கிடையும். எனால் போவதே. நீ ஹவுகைக்குடி கொள்ளுபோவதுக்.”

(பரிசாரிக்கர வேவி¹ ஸுதிரக்காளடிபோகன். ஸுகேறினிமாறு அவிடக்கணக்கன் நிற்கன். அம் வரு கண்ணிட சொலியுள் கண்ணக்கண்ணக்குடி கமலயை கொச்சிடு உழுங்கத்திலேயூடு கடகன். எப்புவண் காலாபஞ்சத்திற்கு பூசுவஶிக்கன். வேவி அங்கு ஒரு கால்வைப்புத்தயங்கி ஹதூக்காந்துகிட்டன் அது

അറയിൽ എങ്ങനെയോ ഒരു പ്രകാശപട്ടം വ്യാപിക്കുന്നു. ഒരു മധുരഗാനങ്കേട്ട്, എല്ലാവരം വിസ്തൃതമായി ഭവിക്കുന്നു. ആരാബിൻ്റെ ഇംഗ്ലീഷിലും അനുഭൂതിക്കുന്നപരിയെ സൂതിക്കുന്നതെന്ന് ദാരവക്ക് മനസ്സിലാവുന്നില്ല. എന്തോ ഒരു ഗന്ധവർഗ്ഗം സ്വന്തം ലോകത്തിന്റെ കല്പാണത്തിനും വേണ്ടി ഉദ്ദീപിയെ പ്രാത്യീകരായിരിക്കുമെന്ന് അവർ ശക്തിക്കുന്നു! എത്ര മധുരമായ സ്വന്തം! ഇതു പഠിത്തമായ ഗാനം മുഴുവൻ മന്ത്രലോകത്തിൽ ഉണ്ടാവാൻ തന്മുഖം. കുമേഖൻ മുഴുവൻ തീരുമാനംവേണ്ടി ചുമ്പ് വായുമണ്ഡലത്തിലേയുള്ള് ഉയൻ്ത് ആ മദ്ദിര തെരു കബിതമാക്കുന്നു; ഓഫോ സ്വന്തവും ശ്രോതാക്കരംക്കും ഉത്സാഹം ജനിപ്പിക്കുന്നു; മന്ത്രലോകത്തിന്റെ ഭംഗവലതെയെ മുരിക്കിച്ചുള്ള് ഒരു ദിവ്യശക്തിയെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നു; അറയ്ക്കുള്ളിൽ പെട്ടെന്ന് ഒരു ജപാല പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടതു കണ്ട് എല്ലാവരം സംഭവിച്ചുള്ള് നാലുപാട്ടം ചുററിക്കുന്നുണ്ടു്; ഗാനം നിർക്കുന്നുണ്ടു്; എല്ലാവിടത്തും പ്രശാന്തത പരക്കുന്നു. ഒരു ദിവ്യശക്തി രായി ഭേദവിയെ കാാഗാർത്തിനുള്ളിൽ നിന്നും വെച്ചിട്ടു് കൈക്കാണ്ടുവരുന്നുണ്ടു്, പരിമാരിക്കുമാരെല്ലാം ഭേദവിയെ സൂതിക്കുന്നു. പരസ്യവരം അവർ ആലിംഗനം ചെയ്തു് ആനന്ദനിമശാരായി ചെമയുന്നു. വിഭേദപ്രശ്നത്തിന്റെ യും ഭരമകാർത്തിന്റെയും ലാത്തേരനംപോലും അവരുടെ സ്വഭാവം പാഠിക്കുന്നില്ല.)

പരിമാരിക്കാഗണം:—“കമല പവിത്രയാണ്”. ഇവളുടെ പാഠിക്കുമായ ശരീരത്തിൽ ഭേദവി കടിക്കാതെന്നു.

കമലയുടെ ഭദ്രത്തിൽനിന്ന് അഭ്യർത്ഥിക്കണം. അതജേ പുണ്ണം ദനാക്കക. അഭ്യർത്ഥിക്കിന്നീരണ്ടായ വിശ്വാസ്യാക്കം എന്നിൽ ഒരു പുതിയ ലേഖാവാരത്തു ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കും.”

അഖ്യാക്ഷ:—“വരിക; നടക്കു കൂദാശയുടെ മന്ദിരം നിവാരണാത്മം ക്ഷുഭായാചന്ദ്രാം അരും. *

ബാമിനി:—“കജ്ഞം! തൊൻ ഇവള്ളുടെ മാരിത്രുഭാന്തപ്പറി ഒക്കിളുത്തു മഹാ പാതകമാവിപ്പോയി.”

ബാമിനി:—തൊന്നം അവബള്ള ശങ്കിക്കാനിടയായതിൽ പാദ്ധ്യം. തന്റീക്കും.

അഖ്യാക്ഷ:—“വരവിന്റെ ഏല്ലാവക്കും അവരും മാപ്പു തന്നു. ഇന്ന് ലേഖത്തിന്റെ വിജയമിവസമാണ്.”

(ഇതിനിടയ്ക്ക് അരുരോ പ്രാരംഭശ്രദ്ധയിൽ വന്ന മട്ടം ഇതുവരെ നിഘ്യേജ്ഞയായിരുന്ന ഭവി ചെട്ടുന്ന ചെച്ചത സ്വഭവിതയായ് ഭവിക്കും. വാതിൽ തുറന്ന് ഭവി അവരും അക്കത്തുവിട്ടുണ്ട്. മുന്നു ഭരിഞ്ഞുനാഡാം വരുന്നു. ഭവി അവക്കും സപാഗതം പറയുന്നു. ഏല്ലാവരം ഒരു ചിന്തയ വണ്ണം അഭീം പിരിഞ്ഞുപോകുന്നു. ഭവിയും താതൊരു വിശ്രഷ്ടസംഭവങ്ങളും ഉണ്ടാക്കാതിരുന്നാൽ ഏകദേഹം ദേഹ അന്തുപോലെ പഴേ രീതിയിൽ കമലയുടെ കുത്തു അംഗ നിവർത്തിക്കും.)

മുന്നാം അങ്കം

(അംഗവൃഷ്ടിക്കേരം—സിംഹാസനത്തിൽ ദേവിയും എ വിഗ്രഹം കാണാം. നന്നാം അങ്കത്തിൽ കമല ഓവിജുടെ കാൽച്ചുവട്ടിൽ ബെച്ചിട്ടുപോയ മുട്ടപ്പടവും മറ്റം അവിടെന്തന്നും ഇരിക്കും. ദേവി തന്റെ വസ്ത്രാലങ്കാരങ്ങളെ അശാനിഞ്ഞിരിക്കും. മന്ത്രിത്തിന്റെ വാതിൽ തുരന്നകിടക്കും. കമല വിട്ടുപിരിത്തുപോയ അവസരത്തിലെന്നപോലെ ഒരു ദീപം അവിടെ ജ്പലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുംണ്ട്. എല്ലാം അദ്ദേഹിലെയിൽത്തന്നും ഇരിക്കും. ശിശിരത്തിലെ ഒരു ഉഷ്ണകാലമാണ് പ്രാത്യന്നാകാലത്തെ ഘടണാനാഡം പുരപ്പെട്ടുകഴിത്തു. പ്രക്ഷേ മന്മാഥനിക്കാൻ അവിടെ ആത്മം ഉണ്ടാക്കിയനില്ല. അല്ലെങ്കിലും സമയത്തിനാളിൽ കമല പ്രഭവിക്കും. അവധി ധരിച്ചിരിക്കുന്നതും കുറിപ്പുറിംതെ വസ്തുക്കളും. തലച്ചട്ടി നൃത്തിരിക്കും; നേരുക്കുള്ളിൽ ജ്ഞാതിപ്പാണിക്കുവോലും തുല്യം; ശർം ശ്രമിലം; മുഖകാന്തി അണ്ണുമിച്ചു കാണാം. അവളുടെ ജീവിതഭീപത്തിന്റെ ശിവമലിനീവീച്ചുതുഞ്ഞുവാലും തോന്നും. അവധി ക്ഷേണനേരം വാതുക്കുന്നിനിട്ട് ദേഹപരവരയായ ഒരു മാനിനെന്നപ്പോലെ നാലുപാടം നോക്കും. അക്കത്തും ആത്മം ഇല്ലെന്നറിത്തും അവധി മുന്നോട്ടു കടക്കും. ദേവിയുടെ വിഗ്രഹത്തിൽ ദുഷ്ടിപതിച്ചു ഉടനെ ഒരു സീൽക്കാരം അവളിൽനിന്നും പുരപ്പെടുന്നു. അതിൽ ദിവാ, പ്രത്യാഗ, മഹ്യം ഇവക്കിലോരാനിവന്റെ ഒരു

തുരുതു അംഗം കലന്നിരുന്നവൻാം ആക്കം പറാവാൻ കഴിക്കയില്ല. വേഗത്തിൽ അവരും ഭവീസനിധിയിലേക്ക് വാടിച്ചെത്തുന്ന നമസ്കരിക്കുന്നു.)

കുലഃ—“ദേവീ! മഹാ ശതാം തിരിച്ചവനിരിക്കുന്നു. ഇന്തിരയകിലും എന്നു ഉപേക്ഷിക്കുന്നതേതു ഇപ്പോൾ എന്നർ വക്കുയായി ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ യാതാനമില്ല! നീ മാതൃമേധയുള്ളി. അന്നപൂജ്ഞാഗ്രഹപരീ! താങ്കേ! എന്ന ദൈവിക്കുള്ളായതുന്തേ! നിന്നു ഒരപ്രാവശ്യമുള്ള കിലും കണ്ണുകളിക്കംവോളും കാണാണാമെന്നു എന്നിക്കു അനുശയിക്കായിരുന്നു. എന്നാൽ എന്നർ നേതൃത്വം കും ഇതു ശക്തിയിരുന്നിട്ടും നിന്നുരു കയണാമുത്തിന്തി യെ ഒന്നു നോക്കാൻ ഫോലും എന്നിക്കു താണിയില്ല. നിന്നു നമസ്കരിക്കുന്നതിനും ആ ചരണപക്ഷജീവനു ഒരു പ്രാവശ്യമുള്ളിലും സ്വപ്നിക്കുന്നതിനും എന്നിക്കു മോഹണ്ണണ്ട്. പങ്കിൾ ചെക്കുകയുകൾ അനക്കാൻ എന്നിക്കു ശക്തിയില്ല. പ്രാതമ്പിക്കേണ്ടതു് എന്തെന്നെയുന്നതുടി ശതാം മറന്നിരിക്കുന്നു. നിന്നൊക്കും എന്നിക്കു ഒന്നും പറവാൻ ശക്തിയില്ല. കരാത്തു കരണ്ടു് എന്നർ എഡുദ്ധവബന്ധയേ പ്രകാശിപ്പിക്കാനും എന്നിക്കു സാധിക്കാത്തവി. ഇപ്പോൾ എന്നർ ഒന്നത്തും അശ്രൂക്കഡി സ്വതന്ത്രയില്ല. നിന്നുരു ഇതാസിജൈ നിന്നക്കും ലഭിച്ചവാൻ സാധിക്കുമോ. ആനുകൂടി സംശയമാണ് അതുകൊടുത്ത് ഇതാ ശതാം എന്നർ പേതപരാത്തു് നിന്നൊക്കും പ്രാദാനിക്കുന്നു. ദേവീ! നിന്നുരു ഭാഗ്യമീനയായ കമലയുടെ ഇതു നീയാവസ്ഥയേ ഒന്നു നോക്കിയാലും! ഇതു് അവളുടെ പാപഫലമാണ്. മനസ്ത്ര യാതാനിജന സ്വബ

ମାଣେଣ କଲ୍ପିତ୍ୟୁଁ, ଅରତିଙ୍ଗରେଖାଙ୍କ ସଂଭା ପ୍ରଯତ୍ନି ଅୁକୋଣାଳିନିକେଣାରେବା, ଏତ ପାପତତିରେଠାର ଫଳ ମତେ. ତୋଣ ନିରେଠା ଅନୁଶ୍ରୟଂ କେବିଟିକୁଁ ସଂସା ରତନିତ ପ୍ରାଵେଶିତ୍ୟିକୁଁ ହେଣ୍ଟ ହୃଦୟପତ୍ରକୋଣ୍ଟା ତି କଣତିରିକେଣା. ହୃତିନିକର୍ଯ୍ୟକୁଁ ଏକାନିକକୁଁ ଅନ୍ଧାମ ଜିଲ୍ଲାର ଗୁପ୍ତମୋ ଶାନ୍ତିଯୁଦ୍ଧ କଣ୍ଠିକରେଯା ଉଣ୍ଡାଯି ଟାଣ୍ଟା. ହୃଦୟାର ତୋଣ ଏକାନ୍ତର ଅରପମାନରୁଙ୍କ କି ରିନୀଭବିତ୍ୟ ହୃଦୟରୁଙ୍କ କହୁକିତମାଯ ଶରୀରରୁଙ୍କ ତା ଅଭିକ୍ଷେତାଙ୍କୁଁ ହୃତା ବନ୍ଧିରିକେଣା. ନିରେଠା ହେ ହେ ଲୋପଯତନିତ ଏକାନିକକୁଁ ହେ ନିଲାଗିତ ତେ ସମା ନଥା ହୃଦୟରୁଙ୍କ ନାଲ୍ମହୋଲାଗିଯାଂ. ଅରବର ତେ କା ଲାଗୁ ଏକାନେ ବିଶ୍ଵାସିତ୍ୟୁଁ, ଘୋଷିତ୍ୟୁଁବନ୍ଦ ଏତ ସ ଅମାଦରିକର ଏକାନ୍ତର ପାପକମର୍ଦ୍ଦପୂରି କେତ୍ତିରି କଷବନ୍ଦାଙ୍କୁଁତିର ସଂଶୟନିଲ୍ଲେ. ଏତ ଗମିତିକକୁଁ ହୃବିଦ ତାମାସିକାନ୍ତ ଅରବର ଏକାନେ ଅନାଵାଦିକଙ୍କ ମୋ? ପକେଷ ଏକାନିକକ ତାମାସିକାନ୍ତ ସମଲାମେ ଏତ ଚାନ୍ଦନିଲ୍ଲେ. ତୋଣ ହେଣ୍ଟ ମରିକାଣାହିଟାଙ୍କାଙ୍କୁଁ ହୁ ବିଦ ବନ୍ଧିରିକାଣାତୁଁ. ଅରତିମରଣୀତିର ନିରେ ଦେଇ ପରିକାଣାତିର୍କୁଁ ଏକାନିକକୁଁ ଆର୍ଦ୍ରମନ୍ଦଣ୍ଟା. ନି କାହାର ମାରଣାରବିଦିନଙ୍କାତିର ହେ ହୁ ପ୍ରାଣେନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କାଣାତିର ତୋଣ କାଂକଶିକେଣା; ଏକାନ୍ତ ହୁତଂ ସାଧିକରମନ ଦେଖୁନାଲ୍ଲେ. ତୋଣ ହୃବିଦ ବନ୍ଧି କିମନ୍ଦବେଣାଙ୍କୁଁ ଅରିପର ଅରିଯୁନାତୁ ବରରେଯକିଲ୍ଲୁ ନିରେଠା ଅନ୍ତକରେତିନିନିକେଙ୍କାଙ୍କୁଁ ଟେ. ଅରବର ଅଠି ତରାତ ଉଚନେ ହୃବିଦ ଏତୁତୁଂ. ତେ ନିମିଷଙ୍ଗେ ଲୁ ହୁ ସମଲାଗୁ ନିଛୁକାକୁଁ ସମନ୍ତିକର୍ଯ୍ୟାଲ୍ଲେ. ଅରବର ଏକାନେ ବେଦକାଣାତିର ଅରସଂଶୟମାଯିଟାଙ୍କାନିଲ୍ଲେ. ଲୋକଙ୍କ ଅରୁକର୍ପୁଣାଦ ଏକାନେ ବେଦକାଣା. ଅରବ

ക്ക് എത്രകൊണ്ടു പാടില്ല? ഈ പാപിയിൽ നിന്ന്
ക്കു മാത്രം കാരണമുഖം അഥവാതിരിക്കുന്നില്ലെന്നാണ്
എൻ്റെ വിശ്വാസം. (നാലുവരെത്തു നേക്കിട്ട്)
എന്നാൽ താൻ എത്രകൊണ്ടുണ്ട് ഇങ്ങനെന തനി
ചൂയതു്? ഈ മദ്ദിരം ഇങ്ങനെന ത്രസ്യമാക്കിന്തി
അവാൻ കാരണമെന്തു്? എനിക്കു പകരം ഇവിടെ
ജോലിചെയ്യുന്ന ആ സുകൂർത്തിനി ഇന്ന് എവിടെ?
പീപം ജപലിച്ചുകൊണ്ടെന്നെന്ന ഇരിക്കുന്ന. ഫു
ത്മനയ്ക്കുള്ള മനിയും അടക്കിച്ചുകഴിഞ്ഞു. സുഭ്രം
ദയം അയ്ക്കും ഇതേവരെ പരിഹാരികമാർ ആ
അം വനകാണനില്ലപ്പോ.”

(ഇതിനിടയ്ക്ക് താൻ സിംഹാസനത്തിനു താഴെ ഇ
ട്ടിരുന്ന മുട്ടപടവു മറ്റൊരു അവധി കാണുന്ന.)

“ഇതെന്നാണ്? വസ്തുജീവാധനില്ലാതെ വിധം എ
ൻ്റെ നേരുങ്ങൾ അതു മലിനമായിപ്പോകിരിക്കു
മോ? ഇക്കാണന്നതു് ഇങ്ങപത്രവംഡംഗുക്കു
താൻ ഇവിടെ വച്ചിട്ടപോരു മുട്ടപടവും വസ്തുവു
മല്ലോ?”

(എടുത്ത ധരിക്കുന്ന.)

“ദേവി! നിന്റെ മദ്ദിരംവക ഈ പബിത്രമായ ച
രിയാനത്തെ എൻ്റെ ഉപാക്ഷലുഷിതമായ ശരീര
ത്തിന്റെ സീപർശംകൊടുക്കുന്നു താൻ ഭഷിപ്പിക്കാൻ
തുനിയുന്നതിനെ ക്കുണ്ടിരുന്നോ! എൻ്റെ ഈ കീ
റിപ്പറിന്തെ വസന്നകാണ്ടു് ദേഹത്തെ വേണ്ട
പോലെ മരഞ്ഞാൻ സാധിക്കുന്നു. അതിനാൽ
ഈ അത്രുമത്തെ നിരോധിക്കുന്നതിനു താൻ ആശ
ക്കത്താക്കിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന. അന്നപൂഞ്ഞുപ്പൻ! വാ

സൂര്യം പറയണാം! നിന്നെ ഏല്പിച്ചിരുന്ന ഇത്
വസ്തുതയെ എനിക്കുണ്ടായി നീ ഇരുവരെ സുക്ഷി:
ചുവച്ചിരുന്നതാണോ? (വെളിക്കണ്ണ് പാദങ്ങൾപും കേരം
ക്കുന്ന.) ആത്തടം പാദന്ത്രാസമ്പദ്മാണു കേരംക്കു
ന്നതു്? സദ്ധാരണമായാടു വരവായിരിക്കും. എനി
ക്കിനി ഇവിടെ നിൽക്കുന്ന ശക്തിയില്ല. തൊൻ എ
ങ്ങിനെ അവരുടെ മുഖത്തു.നോക്കം? ഒവി! കടാക്കി
ക്കുണ്ണാം! ഇന്ന് അഗ്രത്തിക്കിൽ തുപയുണ്ടാക്കുണ്ണാം!”

(കൂർഗ്ഗിൽ വീഴ്ക്ക.)

(അപ്പുള്ളേഖനത്തിനുള്ളിൽ മംബല്ലുക്കുയും പരിമാരിക്ക മാത്രം വരുന്നു. അവയുടെ ദ്രോജി മുൻ്നാറിൽനായി കിടക്കുന്ന കമലയിൽ പതിയുന്നു. എപ്പോൾ വരും വേഗത്തിൽ അവയുടെ അട്ടക്കളും എത്തുന്നു.)

മംഗലംക്ക്:—(കമലയുടെ ഭേദത്തെ സ്വപർഖിച്ചിട്ട്) “അരു
യോ നമ്മുടെ പ്രധാനപ്പെട്ട കഡല ഭേദത്തുായാം ചെ
ങ്കിരിക്കുന്നവനും തൊന്നുനും.”

കാമിനി:- “ഭവി നൽകിയ ജീവനെ ഭേദിതനൊ തിരുച്ചൽത്തിരിക്കാം.”

ഓമിന് :— “സപ്രീയ ദ്വിമാനത്തിൽ കേരി അവരും ആ പുംസരല്ലുകളോടുകൂടി സപ്രത്തിലേയ്ക്ക് പോയിരിക്കണം.

எங்கெலிஙி:—(அவரை மகிழிய எடுத்திடத்தீடு) “ஹஹ். ஏன்ற பியஸ்வியுடைய சபாஸ் ஹகியும் கிணிக்கிலும்.”

മംഡ്യക്കു:—“അവളുടെ മുവം എത്ര കാണ്ടിമീനമായും ദേഹം എത്ര ശിമിലമായും തീന്നിരിക്കും!”

കാമിനി:—“ങ്ങ രാത്രികൊണ്ട് ഇങ്ങനെ ഒരു മാറ്റം എ അങ്ങനെ സംഭവിച്ചു?”

കാമിനി:—“ഇന്നലെ അവർ വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കും. അതുകൊണ്ടായിരിക്കും ഈതു ക്ഷേണം.”

സുകേശിനി:—“ഇന്നലെ അവർ വലിയ വേദന അറഞ്ഞ വിച്ഛുകാണ്ണമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ചോദിച്ചിട്ടും അവർ രൈക്ഷരം മിശ്രിയില്ല. “താൻ നി നീര ജോലിക്കൂല്ലാം ചെയ്തുകൊള്ളാം. നീ വി ശ്രമിച്ചുകൊള്ളണം” എന്ന താനു പരാത്രതുനോക്കിരുക്കിയും അവർ ശ്രമിച്ചതേയില്ല. താൻ ഒരു പവിത്രാത്മാവിനെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുവാൻ നും മാത്രം അവർ പറഞ്ഞു. ഇന്നലെ രാത്രി അവർ ഉറങ്കിക്കാണുകയില്ലെന്നു തൊന്തനും.”

അല്പക്കു:—“ഇന്നലെ ഇവർ എത്ര പവിത്രാത്മാവിനെയാണ് പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു്? ആ സുക്തതി ആരായിരിയ്ക്കുംബും?”

(ഇതിനിടയ്ക്ക് അവരുടെ ദുഷ്ടി സിംഹാസനത്തിൽ പതിക്കും. അവിടെ ഭേദവിയുടെ പ്രതിമ കണ്ണിട്ടും ഹംഗല്പനി പുരപ്പെട്ടവിട്ടുണ്ടു്. എല്ലാവരും അ ഭേദാട്ട നോക്കി ആനന്ദപരവശരായി ചെമയുന്നു.)

കാമിനി:—“അതാ ഭേദി ദിണ്ടം വന്നിരിക്കും. അംബു യുടെ ശരീരത്തിൽ എല്ലാ ആഭരണങ്ങളുമുണ്ടു്.”

ശമിനി:—“മുഖത്തു് എന്തു മാധ്യത്തിൽ നേരുങ്ങാളിൽ എന്തു ജോതിയ്ക്കും!”

ഓമിനി!—കമലയുടെ പ്രാത്മനയാൽ ദേവി മത്തുലോക
തനിലേയുള്ള തിരിച്ചു വന്നതായിരിക്കാം.”

സുക്കരിനി!—(ഭൗതികാടക്കുടി) “നോക്ക! കമലയെ നോ
ക്ക! ഇവർ ഈ വേഗം ഇങ്ങനെന്നായല്ലോ!”

കാമിനി!—(കമലയുടെ അട്ടത്തുവനിട്ട്) “കമലേ! ഇങ്ങനെ
യുഥു ഒരു സുദിനത്തിൽ നീ തങ്കാളെ വിട്ടുപോവാ
നോരുണ്ടെന്നോ?”

ഓമിനി!—“കമലേ! ദേവി നിനെ പ്രേമപൂർഖമായ ദജ്ജി
കളാൽ കടക്കിക്കണ്ണാതു കാണാനില്ലോ?”

ഓമിനി!—“സദ്ധാരണി! തങ്കാളുടെ അചുശാധാരാള ക്ഷമി
ക്കന്നതിനുംപും നീ പൊയ്യേഉയരുതേ!”

(സ്വഗതാ) കാജ്ഞാ! എന്ന ഇത് സുത്രത്രാവിനിശ്ചയ
സംശയിച്ചതു എത്ര കറിനമാക്കിപ്പോയി!

സുക്കരിനി!—കാജ്ഞാ! എന്ന എന്നതാണോ ചെണ്ണുതു?

കാമിനി!—“എന്ന ഇവിടെ ഒരു ശയ്യയിൽ പട്ടവിരിച്ചു
രാം. അതിൽ കിടത്തി നൃക്ക് അവാളെ ഉച്ച
രിക്കാം.”

(ഒരു ശയ്യയിൽ പട്ടവിരിച്ചു എപ്പാവഞ്ചംകുടി അവാളെ
എടുത്തു ദേവിയുടെ ചരണങ്ങളിൽ കൊണ്ടുപോയി
വയ്ക്കുന്ന.)

മംഡലുക്കും:—“അവളുടെ മുട്ടചെവും അഴിച്ചു മാറ്റണം.
ശ്രാസം നേരെ പോവുന്നില്ല.”

(സുക്കരിനി അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്ന. അവരു കീറി
പുറിഞ്ഞ വസ്ത്രം ധരിച്ചിരിക്കന്നാതു കണ്ട് എ
പ്പാവഞ്ചം ആത്യന്ത്രംപെട്ടുന്ന.)

കാമിനി:—“ഈവഴേ ഈതു കീറിയതും മലിനമായുമാണെ സാരി യർച്ചിച്ച് എപ്പോഴെങ്കിലും കണ്ണിട്ടുണ്ടാ?”

ഭാമിനി:—“സോഡരി! അവളുടെ കാലിൽ ചെളിപ്പുരണിരി ക്ഷനാതും നിങ്ങൾ കണ്ടിരുണ്ടു്?”

ഭാമിനി:—“കമലയുടെ കേരം ഇതുമാതും വെള്ളത്തുപോയ തെങ്ങിനെന്നു്?”

മംബല്യക്ഷ:—“നമുക്കു് ഒന്നം അവിവാൻ നിശ്ചയിയില്ല. അവരും തപസ്പിനിയാക്കിരുന്നു. കണ്ണാരതപൊസ്യ യുടെ ഫലമായിരിക്കാം.”

സുക്രഹിനി:—(സദ്ഗതാഷ്ടഗതാട്ടക്രമി)“അവരുടെ ഭേദാധി യിംഗാളുടുടങ്ങി. ഈതാ കുറ്റാതുറന്നു്.”

(കമല ഭേദാധി വിശ്വിട്ടു് നാലുപാട്ടം നോക്കുന്നു.)

കമല:—(സപ്പെന്നതിൽ നിന്നു് എഴുന്നോറാതുപോലെ)
“എന്തു് ശിത്രം—കാഴും! വിശ്വസ്തു് പിടിചെട്ടു് അവരും മരിക്കുന്നതു കണക്കു് നിങ്ങൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നാം?”

മംബയക്ഷ:—“തെങ്ങൾ മിരിക്കുന്നില്ല. നിന്നേറ ഭേദാധി യം നീങ്ങളുടുകണ്ടു് തെങ്ങൾ പ്രസന്നായിരിക്കുന്നു്.”

കമല:—“എന്നിക്കു ഭേദാധിക്കായോ? (ബാമ്പ് നടിച്ചിട്ടു്) അതെ ഏനിക്കിലേപ്പും ബാമ്പ് വന്നു. ചാപവിധമായ കഷ്ടതകൾ അനഭവിച്ചതിന്നേറഞ്ഞും തൊൻ ഇങ്ങ മരിരത്തിലേയ്ക്കും വന്നു. ഒയവുചെയ്യും എന്നു ദയതേഖാട്ടക്രമി നോക്കുന്നതെ! പാപകല്ലു ചിതയായ തൊൻ ഇവിടെ താമസിച്ചു് നിങ്ങളും ഒ

യപ്പെട്ടതണമെന്ന വിചാരിക്കുന്നില്ല. അല്ല സമയത്തിനാളിൽ ഈ കളക്കിത്തമായ ജീവൻ അവസാനിക്കും. പിന്നീട് നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടംപോലെ ചെയ്യുകൊണ്ടാണ്. ആകും ഒന്നും അവികയില്ല. ഈ കമെ വലുവയം അറിഞ്ഞെതക്കുമെന്നാലും ദയം വേണ്ട. എന്നാൽ ആരോഗ്യം ഇതിനെപ്പുറി മിണ്ടുകയില്ലെന്ന് ഇപ്പോഴും ശപടം ചെയ്യുകാം. നിങ്ങൾ എന്ന ആരജംതാപിക്കുന്നാ, അതുപോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന തിരുന്നു എന്നാൽ സന്നദ്ധതയായിരിക്കുന്നു. അവൻ—ആ ഭിഷ്ടപ്പുരിശകരും ഈ ഏപ്രയത്നത്തിൽ ലേഡംപോലും പവിത്രത വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാൻ അനുവദിച്ചില്ല. ഈ വിത്രംലുറുമത്തിൽവച്ച് പ്രാണത്രാഗം ചെയ്യാൻപോലും നിങ്ങൾ അനുവദിക്കുന്ന കാര്യം കൂടുകമാണെന്ന് എനിക്ക് അറിയാം. എങ്കിലും ഈ നീം നിങ്ങൾ എന്നോട് വളരെ അനുകൂല കാണിച്ചു. എനിക്ക് നിങ്ങൾ ഭേദിയുടെ മരണപ്പേജുന്നതിൽ ഒരു സ്ഥാനം നടക്കിയില്ലോ. ഈനി എന്ന ഈവി ടെനിന്റും ഓടിക്കണമെന്നും വിചാരിക്കുന്നപക്ഷം ഒരു വീസനിധിയിൽ നിന്നും അധികല്ലം ഓടിക്കുന്ന തേ എന്ന് പ്രാത്മനയുണ്ട്. അല്ലോ! ഈതെന്നാണോ? എന്ന നിങ്ങൾ ഇത്താഴിയം പരിത്രംലുമായ വസ്തുതയിൽ കിടത്തു് രിക്കുന്നതു് എന്നുകൊണ്ടോ? ഈ ശയ്യ എന്നും ഭേദസ്വർപ്പംതന്ത്രായ മലിനീഭവിച്ചിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ എന്നതാണോ ഒന്നും മിണ്ടാണതു്. നിങ്ങളുടെ ഇവത്തു് കോപത്തിനും കണികപോലും കാണുന്നില്ലല്ലോ? നിങ്ങളുടെ നേരുജ്ജളിൽ ജലം നിരത്തിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നതിനും അത്മം

മനസ്സിലാക്കിപ്പി. നിങ്ങൾ എന്ന തിരിച്ചറിയുന്ന ഫലവും വരുമോ?”

അഖ്യാക്ഷ:—(കമലയുടെ ശിരസ്സിനെ സ്വീകരിച്ചിട്ട്) “വ തോ! നീ ഒരു പവിത്രത്വാബാണുന്ന തുംബയിൽ ധരിച്ചിരിക്കുന്നോ.”

കമല:—“അഞ്ചും എന്നു തൊടുത്തേ! തൊൻ ഒരു ഭഡ്യ റിതയാണോ.”

കാമിനി:—(കമലയുടെ പാദം സ്വീകരിച്ചിട്ട്) “നിങ്ങളുടെ പാദസ്വർപ്പത്താൽ തൊൻ പവിത്രയായി അവിച്ചിരിക്കുന്നോ.”

കമല:—“നിങ്ങൾ എന്നാണു ചെയ്യുന്നതു്? തൊൻ എന്നേ പ്ലാം നില്പുകയ്ക്കുമ്പോൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു നിങ്ങൾക്കും യാമോ?”

കാമിനി:—“നിങ്ങൾ സപ്രേഷിക്കുന്ന നിന്നു വന്ന ഒരു തേജിപ്പുജൈമാണോ. തൊൻ ഇതാ നമസ്കരിക്കുന്നോ.”

കമല:—“നിങ്ങൾക്കു് ഇന്ന് എത്ര പറവി? നിങ്ങൾ പറയുന്നതിനും അത്മമാണും എനിക്കു മനസ്സിലാവുന്നിപ്പി. [സുകേരിനിയൈക്കണിട്ട്] അപ്പു! എൻ്റെ സോദരി സുകേരിനിയൈ?”

സുകേരിനി:—“അതെ. കമലേ! നിങ്ങളുടെ അതിരുറ വാസല്പ്പത്തിനു പാതുമായ നൃക്കാരിനി തന്നു.”

കമല:—“സുക്കാരിനി! തൊൻ സുഖാനഭവത്തിനായി ജനിച്ചവളരുന്നു് ഇതുപുതു കൊല്ലുണ്ടുക്കു മുന്തോ് നിങ്ങളും” ദരിഞ്ഞു പറഞ്ഞത്തു് ഓക്കുംണ്ടോ?”

സുകേരിനി:—“ഉണ്ടോ; അതിനു് അട്ടുത്തദിവസം തന്നു ഒപ്പി നിങ്ങളും സകല കാഞ്ഞംഗാരങ്ങളും എറിപ്പു അംഗും?”

കമല:—“നിങ്ങളുടെ വാക്കു ഫേറ്റിട്ട് എനിക്ക് ആയുമ്പും തോന്നും. എൻ്റെ ശക്തി ക്ഷയിച്ചപോയിരിക്കുന്നു. തോൻ്റെ സപ്പേനും കാണുകയായിരിക്കുമോ? —ജാല്പാ. സപ്പേനും നിങ്ങൾ എന്നു മാനു ചോയ്യാൻാണ്. എന്നു തിരിച്ചറിയുന്നില്ലായിരിക്കും. നോക്കു. തോൻ്റെ ആ ഭാഗവിതയായ കമലയാണ്.”

മംഡ്യക്കു:—“വത്രേ! തപസ്പിനിച്ചും സുക്തതാലിനിച്ചും മായ കമല തന്നെയെന്നു തങ്ങൾക്കരിയാം.”

കമല:—“അമേഖ! നിങ്ങളുടും ഇങ്ങനെ തന്നു പറഞ്ഞേന്നാ? നിങ്ങൾക്ക് പുന്നുചൂപ്പാദാരി തിരിച്ചറിയാനുള്ള ഒക്കിയുണ്ടെന്നാണ് തോൻ്റെ വിചാരിച്ചിരുന്നതു് —അംഗവാ നിങ്ങൾ എന്നു പരിചാരിക്കുവായിരിക്കും. പക്ഷേ, അതിനും വഴി കാണുന്നില്ല. നിങ്ങളുടെ മുഖം തു ഗംഭീരഭാവമാണെല്ലാ സ്ഥാപിക്കുന്നതു്. അവിടെ നിൽക്കുന്നതു് കാമിനി അല്ലോ?”

കാമിനി:—“അതേ! തോൻ്റെ കാമിനി തന്നു.”

കമല:—“നിങ്ങൾ ഭാമിനിയെല്ലോ?”

ഭാമിനി:—“അതേ പ്രിയഭോബരി!”

കമല:—“ഈതു് ഭാമിനിയെല്ലോ? അവളും എന്നു വിസ്താരം ഭാവത്തിൽ നോക്കിക്കാണുകിടിക്കുന്നുണ്ടു്. ഓ! ആ ക്ഷം എന്നോടു സ്ഥാപിക്കുവായില്ല. തോൻ്റെ എന്നു ലൂം അന്താവിച്ചിപ്പിനു നിങ്ങൾ അവിഞ്ഞതിടില്ലു്.”

മംഡ്യക്കു:—“അതെല്ലാം നിങ്ങളുടെ കംഠാര തപസ്യുടെ ഫലങ്ങളുണ്ടോ?”

കമല:—“അല്ല, അല്ല, ചാപത്തിന്റെ ദുർന്മാനയമായ ഭവ്യാസനയുടെ സന്തതികളുണ്ടോ. തോൻ്റെ അവയെ

ഇങ്ങപത്രകാല്പമായി അന്വേച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്തെന്ത് അപരാധങ്ങളെ നിങ്ങൾ രൗദ്ധത്യപൂർവ്വം ക്ഷേമിക്കുന്നു.”

മംഡ്യക്ഷു:—“വഴുവു! ആരുരക്കിലും അപരാധം ചെയ്തിട്ടും ശബ്ദിൽ അതു ഞാനാണ്. താൻ നിങ്ങളോടു ക്ഷേമാചനം ചെയ്യുന്നു.”

കമല:—“അന്തേ! താൻ ചെയ്തുതു് എന്താണുന്ന നിങ്ങൾ. അറിയാത്തതുകാണ്റാണ്” ഇങ്ങവന പറയുന്നതു്.”

മംഡ്യക്ഷു:—“എനിക്ക് ഏല്ലാം അറിയാം. നീ തങ്ങളെ അന്യകാരത്തിൽ നിന്ന് മോചിപ്പിച്ചു് ദിവ്യാലോകത്തിൽ ആക്കി. തങ്ങളുടെ കഭാവങ്ങളെ ഉറിക്കിച്ചു് പ്രേമഭാവം അംകരിപ്പിച്ചു്. ഒസ്പയുടെയും ഉപാസനയുടെയും മഹാത്മയെത്തെ തങ്ങളെ പറിച്ചിച്ചു്.”

കമല:—“താ ഇങ്ങപത്ര കൊല്പങ്ങൾക്ക് മുട്ട് കമാരസിം ഹനോട്ടക്കടി ഇവിടും വിച്ഛയോയ കമ നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞില്ലോ? അതിനാശംമുണ്ടായ അന്താവും ചുതക്കിപ്പുറയാം. നിങ്ങൾക്ക്” അത്രുതം തോന്തിയേക്കാമെന്ന വച്ചിക്കിലും കാഞ്ഞം വാസ്തവമാണ്. എതാ എം ഇസ്സങ്ങൾക്ക് ശേഷം ദാംദ്രുവം എന്നു ഉപേക്ഷിച്ചു; അദ്ദുവം എന്നുാടു പ്രേമം നടക്കുതു് എന്നു അപമന്ത്തിലോ നയിക്കാനാണും ഭോധാധാരം വന്നപ്പോൾ എനിക്ക് തിലുമായ കൈരായും ജനിച്ചു. ആ നിരായുടെ ഫലമായി എന്ന ലജ്ജാ സങ്കാരാഭിക്കൂട്ടം വിശ്വകവം കൈവെടിത്തു. പിന്നീട് രാമാനുഖമിത്രങ്ങളെ പുറി താൻ ചിന്തിച്ചിട്ടും ഇല്ല. വിശ്വത്തിനെ താൻ ശ്രദ്ധാസ്കരിക്കാനും ശബ്ദിച്ചു. വിപ്പത്തുകളിൽ

ഞാൻ നിർഭയം സെപ്പരസവ്യാരം ചെയ്തുതങ്ങാം. അന്താപത്രായ് എൻ്റെ എദയം തകൾ; എന്നാൽ കൊന്തെന്നും എനിക്കു ശക്തിയില്ലാതായി. വാസ്തു വത്തിൽ ഞാൻ പാപത്രത്തേപ്പാലും പതിതമാകി തനിൽത്ത്. ഇപ്പോൾ മുത്തുകാലം ആസനാമായിരിക്കുന്ന തിനാൽ ദേവിയേ ദർശിക്കുന്നതിനായി ഇങ്ങനൊട്ട് വന്നതാണ്”

മംഡ്യക്ഷ:—[കമലയുടെ മുഖത്തു കൈവച്ചിട്ട്] “വത്രേ! നിങ്ങൾ പറയുന്നതു് മത്തുലോകത്തിലെ പാപകമായാണ്. അതോന്നും നിനെ സ്വപ്നത്തിലും നിർദ്ദോഷിയാണ്. നിന്റെ സവക്കത്താൽ ലോകം പവിത്രമായ്ക്കീറിരിക്കുന്നു.”

കമല:—“നിങ്ങളുടെ വാക്കുകൾ കേട്ടിട്ട് എനിക്കു് ആയു തു് തോന്നന്നില്ല. നിങ്ങൾ അതുന്തം ദജാവതിയാണ്. നിങ്ങളുടെ സപ്ലാവം അതിനിമ്മലം. എൻ്റെ ഇന്ന് പാപകമായി ഏകദേഹ വിശ്വസിക്കും? എന്നെന്ന നിങ്ങൾ വെരുക്കണമെന്നമാത്രമേ എനിക്കു പ്രാത്മനയുള്ളത്. ഞാൻ തപസ്പനിയാണെന്നു് നിങ്ങൾ പറയുന്നു. ഞാൻ വിഷയത്രണക്കുണ്ടോ സഹിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ഒരു വിധത്തിൽ തപസ്പിനിതെന്നു. പക്ഷേ എനിക്കു ലേശം ശാന്തിയില്ല. അമേഖാ എൻ്റോപസ്യ അംതിമകാലംവരെ നിലയിൽക്കും.”

അധ്യക്ഷ:—വത്രേ! പദ്ധത്താപത്തിനു നിന്നു ലേശം വഴിയില്ല. നിന്റെ പാപത്തിനും പ്രായശ്വിത്തം ഇതുപത്രകൊല്ലുവുംകും മുന്നേ നീ ചെയ്തുകഴിംതു. അന്നമുതൽക്കു് നീ ദേവിയിൽ നിന്നു് അഭ്യേശായി വേബ്ബു. ദേവിയുടെ കാൽബന്ധത്തിനേക്കത്തിന്

പാത്രീവിച്ചുതുമതയ്ക്ക് നിങ്ങൾ പ്രചന്നത്തിൽന്നു
അതേസ്ഥിരവേണ്ടി പരിഗ്രാലുമായ സാധ്യസേവാപ്ര
തം അനശ്വിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കമലേ! അനുപ്പു
ണ്ണംപരിയുടെ യമാത്മ ഉപാസിക നിങ്ങൾതന്നെ
യാണ്. അതുകൊണ്ടേരു അണ് ദേവി സകല കാ
ത്രാരക്ഷദാശം നിങ്ങളേ എല്ലിച്ചതു. നിങ്ങളുടെ പ്ര
ശ്രദ്ധകഷ്ടത്താലുണ്ട് ഹവിടംവിട്ട് ചൊയ്യേണ്ടതു
ദേവി ഇന്ന തിരിച്ചുവന്നതു.”

കമല:—“ഞാൻ ഈ മന്ദിരംവിട്ടപോയ അനുഭവതയ്ക്ക്
അഭേദക ചാപകമ്മങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ നിങ്ങൾ
ഇനിയും വിശ്രദിപ്പിക്കുന്നില്ലോ?”

മംഡ്രക്കു:—“നിങ്ങൾ നിമിഷനേരത്തെയ്ക്കു പോലും ഇതു
മന്ദിരം വിട്ടുപോയിട്ടില്ല. ഇതുപത്രകൊല്ലുമാകി നി
ങ്ങൾ പരിചാരികാവുന്നി അനശ്വിച്ച് ഇവിടെതന്നാമ
സിക്കന്നവെന്ന് തുങ്ങിക്കുപ്പാവക്കു അറിയാം. സ
ഭാപി നിങ്ങൾ സാധ്യസേവനത്തിൽ സംലഗ്നയായിട്ടു
ണം ഞാൻ കാണാറാക്കുതു. നിങ്ങളേപ്പോലെ പരിഗ്ര
ബുമായ ജീവിതം ഇതേവരെ ആരും നൽകിച്ചില്ലെന്ന്
എനിക്ക് സബ്രഹ്മണ്യം പറയാൻ കഴിയും. നിങ്ങൾ
ഈ ഗ്രഹത്തിനു വെളിയിൽ പോയിട്ടു ഇല്ല.”

കമല:—“ഞാൻ ഈ ഗ്രഹംവി വെളിയിൽ പോയിട്ടില്ലെ
ണോ? അമേഖ! ഞാൻ ചുത്തുശയ്യുകയിൽ കിടക്കുന്നവ
ഇംഗ്ലീഷ് വിചാരിച്ചുകൂടിലും സത്രം പറയണേ! എ
നീറ ഓമ്മംരക്കി നൽകിച്ചിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ എ
നീ ആര്യപസിപ്പിക്കാനായി ഇങ്ങനെ പറയുന്നതാ
ണോ? എന്നീരു ഈ തയന്തിവാസമ കണ്ണു നിങ്ങൾ
എന്നീരു അപരാധക്കുള്ള ക്ഷമിക്കുയാണോ?”

മംഡ്യക്ഷ:— “വഴേസ! എന്ന് എന്തപരാധരതയാണ് ക്ഷേ. മിക്കണംതു്? നിങ്ങൾ നിങ്ങ് കുമാഷയാണ്. എന്ന് നിങ്ങൾക്കെല്ല എന്നും ഈ മദ്ദറത്തിനെള്ളിൽ കാണാറിട്ടു്”

കമല:— “അരുമേം! എന്ന് ഈ സേവാസദനത്തിലാണ്. സപച്ചനം കാണിക്കയല്ലെന്നും എന്നിക്കരിയാം. ഒയാ. ഘൃതം എൻ്റെ ഒരു ചോല്ലത്തിനാമാത്രം ഉത്തരം പരയണാണെ! ഈ പത്രക്കാലുകൾക്കുമുമ്പു് ഈ വാതിൽ. ഒരദിവസം തുറന്നകിടന്നതായും എന്ന് എൻ്റെ മുട്ടപട്ടത്തെയും മറ്റൊരു ഭേദവിയുടെ മരണപക്ഷജന്തിൽ സമർപ്പിച്ചിട്ട് ചൊയ്യുംതെത്തായും നിങ്ങൾ ഓക്ക് നിലൈപ്പുണ്ടോ? അരുമേം! നല്ലപോലെ അതലോചിച്ചു് ഉത്തരം പരയണമെന്ന് എന്ന് പ്രാത്മിക്കനു്.”

മംഡ്യക്ഷ:— “വഴേസ! നിങ്ങൾ അശനങ്ങളും സംഭവമേംത്തു് ഇതു വിമുഖശയായിരത്തീനേന്നാ? അതിൽ ഇതു ആയു തുഞ്ഞിനു വഴിയെത്തുട്ടെ. തെങ്ങൾക്ക്, അശദബ്ദം ഒരബലം പററിപ്പോയി. ഭേദവി അണ്ണ തെങ്ങൾക്കെല്ല വിട്ടപൊയ്യുംതെന്തു. പങ്കു പോകന്നാൽ മുഖ്യായി ഭേദവിയുടെ ഉടയാട്ടും അതുനുാദികളും നിങ്ങൾക്കു തന്നിട്ടു് സവ് കാഞ്ഞിലാരവും നിങ്ങൾക്കെല്ല ചുമതലപ്പെട്ടു തനി ഭേദവിയുടെ മുറ്റാഹമ്മുത്തെപ്പറ്റാറി ചിന്തിക്കാതെ എന്ന് നിങ്ങളുടെ ശിക്ഷിക്കാനായബെഞ്ച്. നിങ്ങൾ ഇതുടരയിൽ കടന്ന ഉടനേ അവിടം മുഴുവനം ഒരു ദിവ്യപ്രകാശം വ്യാപിച്ചു. ഗദ്യവഗണം നിങ്ങൾക്കെല്ല സൂത്രിച്ചു ഗാനംതുടങ്ങി. ഭേദമാർ പുണ്ണ്യവിശ്വം ചെയ്തു. ആ ദിവസതെ തെങ്ങൾ എന്നാൽ ഏതുവരെ മരിക്കും? അശനമുതൽ ഈതേവരെ നിങ്ങൾ ഭേദവിയുടെ സ്ഥാനം രഹിച്ചുറന്നുണ്ടു്.”

കമല:—“എൻറ സ്ഥാനം ആക്കായിരുന്നോ?”

അധ്യക്ഷ:—“നിങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തു് ആയം ഉണ്ടായിരുന്നീലും നില്ല. നിങ്ങൾക്കുന്നയാണ് എപ്പാക്കാനുണ്ടോളും. നിവർത്തിച്ചതു്.”

കമല:—“താൻ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നവെന്നോ? എന്നും. നിങ്ങൾ എൻ്റെ കാണംകയും സ്വീപ്പർക്കയും ചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നോ? അദ്ദേഹ വാസ്തവത്തിൽ നിങ്ങൾ എൻ്റെ എന്നും കാണാറുണ്ടായിരുന്നോ?”

അലുക്ഷ്മി:—“വഴേസു! വിശ്വസിച്ചാലും. തങ്ങൾ നിങ്ങൾ ഒരു ഇവിടെ കാണാറുണ്ടായിരുന്നു.”

കമല:—“എനിക്കു് ഒന്നും മനസ്സിലാവുന്നില്ല. ഒരു ദിവസിലും. (ഭേദവിരെ നോക്കിട്ടു്)ഭേദവി! ഇതു് എ അപിനെ സംഭവിച്ചു്? എനിക്കു് എത്ര കുറുമുഖം യ വേദന ഉണ്ടായിരുന്നുണ്ടോ? ഭേദവി അറിഞ്ഞിട്ടു് എഴു? എനിക്കു് ഇതാനും മനസ്സിലാവുന്നില്ല. എനിക്കു് എത്രപ്പും. കൂട്ടാക്കരം നേരിട്ടേം നി നിങ്ങൾ വാസ്തവം അനിയുംവാറും എൻ്റെ സവാപദായ അങ്ഗീകയും ക്ഷമിക്കാതിരിക്കാം. ഒന്നശ്ശൂർ ഒരു കാലാന്തരം പാപിക്കുടെ വേദനകളിൽ സധാരണതി കാണിക്കാതോ, അവരെ വെരുക്കാതിരിക്കാതോ ചെറുപ്പിലും. എന്നാൽ അപേക്ഷനിൽനിന്നും വി ജയ ദിനമാണോ സവാലുവാവും ശാന്തിയും കാണാനും. പ്രിയ ജനകി! എൻ്റെ സദ്ധാരണികളും യിരുന്ന പരിചാരികമാരോട്ടു് ഒരു വാക്കു പറഞ്ഞതു കൊഞ്ഞെട്ടു് പക്ഷേ ഇരുപ്പാറും എനിക്കു് സംസാരിപ്പാനാശും ശക്തി നാഡിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. പ്രശ്നി മ അപിച്ചുള്ളജ്ഞാനി. കണ്ണം അവതലംമായി. നോന്ന് ഇ

എപ്പാർത്തവന്ന പോകൻ. ഞാൻ ജീവിച്ചിരുന്നിട തേതാളം കാലം മനസ്സും വിദേശബുദ്ധിയ്ക്ക് കാരണം കണ്ടുപിടിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഞാൻ പോകന സമലഭ്രം കരണ്ണയുടെയും പരിഗ്രാമമായ ഫേ മത്തിന്റെയും വിലാസം എത്തേതാളം ഉണ്ടാണ് എനിക്ക് ഇപ്പോൾ മനസ്സിലായി. ദേവി! ഞാൻ ഇതാ വന്നകഴിഞ്ഞു.”

[കമലയുടെ മൃത്യു]

മംബല്ലുക്കണ്ണ:—“കമല അനന്തനിദ്രയിൽ മൃഥകി.”

സുരേകർണ്ണി:—“ഈ സൗത്തര്യാലിനി ദേവിയുടെ അക്കതല തനിൽ ഇരുന്ന് വിശ്രമിക്കുട്ട!”

സ്രൂതി.

————— (0) —————

ഒക്സാമീന് പുതിയ പുസ്തകങ്ങൾ.

	ക.	ണ.	ചെ.
ഉള്ളനീലിസംഗ്രഹം	എ	0	0
മല്ലിക	0	നൂ	0
പ്രേമബന്ധം	0	ഫാ	0
രാവതീമാല	എ	0	0
സപ്താംഗല	ര	0	0
ദോഷകാല്പത്രി	എ	0	0
കടമാമാചിക	0	ഫർ	0
കടമാരത്നമാല [രണാംഭാഗം]	0	വു	0
ടി [രണാംഭാഗം]	0	വു	0
പാരിജാതഹരണം [പ്രഖ്യാം]	0	വു	0
കൊട്ടിരുവിശമാ	എ	0	0
കാഴ്ചിപാരംസ്രൂപനാഭസ്രൂപം	0	ര	0
ആംമാദഭവാസമസ്രൂപനാമസ്രൂപം	0	ര	0
അവിഭാഗവതം (കിളിപ്പുഞ്ച്) ഫ-ാംതരം റൈ	0	0	0
ടി റ-ാംതരം റ	വു	0	0
ആഭീഷ്മാനമഹാപൂരണം ഫ-ാംതരം റ	0	0	0
ടി റ-ാംതരം റ	0	0	0
പ്രഭുരാഥായഗം	0	ര	0
പ്രാലുഭാഗവതം	0	ര	0
ഇംഗ്ലീഷകനാട്ടകം (വള്ള, താം)	0	ഫറ	0
ഭദ്രാവത്താരം	ടി	ഫറ	0
നാലു വീഴപത്രിജാർ	0	വു	0
പിന്റുംഡാം	0	ഫറ	0
അക്കരിഷ്യസംഖാനം	0	നൂ	0

ബി. വി. ബുഷഡിപ്പാ, തിരുവനന്തപുരം.

